

Mãng Niên Hoa

Contents

Mãng Niên Hoa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29

Mãng Niên Hoa

Giới thiệu

Tiểu hoàng đế bị bán trứng sau nửa ngày không hề keo la 1 tiếng gương mặt không cảm xúc gắt gao nhìn chăm chăm và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-nien-hoa>

1. Chương 1

Lần đầu tiên gặp tiểu hoàng đế, Thừa Uyên đang ngồi ngắm trăng trên mái hiên cao nhất hoàng cung.

Mặt trăng không có gì đẹp, vấn đề nằm ở chỗ hôm nay là ngày mừng thọ của sư phụ – thiên hạ đệ nhất thần khâu, ông bảo hắc vào cung trộm một đồ vật quý giá nhất đem về làm quà chúc thọ. Thừa Uyên lên vào cung thành công, nhưng lại không biết đồ vật nào mới là quý trọng nhất, nên trong lòng rất buồn phiền.

Long tử? Long bào?

Chưa kể đến việc có trộm hay không, cứ xem như trộm về rồi, đối với một món đồ ngay cả tính giá trị nghệ thuật cũng không có, sư phụ khẳng định không cao hứng.

Thừa Uyên còn đang buồn phiền, lại nghe tiếng bước chân của tiểu hoàng đế đáng ghét truyền tới, ngừng đầu lên trời quát lớn: “Trẫm là Thiên tử Chân Long, đương nhiên phải ở nơi cao nhất! Mau đưa trẫm bay lên nóc điện đi!”

Tiểu hoàng đế năm nay mười ba tuổi, nhìn như một cây củ cải đỏ, thật ra đã chấp chính hai năm — xác thực mà nói, quyền lực thật sự đều nằm trong tay của mẫu hậu y và gã tình nhân của bà ta. Thừa Uyên không quen chuyện cung đình, nên không hề hào hứng với tiểu hoàng đế đang đứng bên dưới hét to, cũng đã hơn nửa canh giờ trôi qua.

Tiểu hoàng đế tuy chưa đủ lông đủ cánh, nhưng lại biết cách đùa giỡn uy quyền, dám thị vệ bị y dọa hai mặt nhìn nhau, không một ai dám bước tới chịu trách nhiệm, đành phải khúm núm, không dám ngắt đầu.

Náo loạn lâu như vậy, cũng chỉ có hai người thị vệ bên cạnh, chứng tỏ thái hậu và Nhiếp chính vương căn bản không thêm liếc nhìn tới, đứa nhỏ này chắc hẳn không được sủng ái, cho nên mới không có địa vị. Thừa Uyên cúi đầu nhìn vành mắt đỏ hồng của tiểu hoàng đế, biểu tình kiêu ngạo nhẵn nhụi không khóc, nhất thời nghĩ tới quá khứ cha không thương mẹ không yêu bị sự phụ quát mắng tới lui, giật mình, một khắc sau khi nhìn thị vệ dập đầu tạ tội, hắn phi thân xuống đỉnh đại điện, ôm lấy eo tiểu hoàng đế, bay ngược trở lại.

Đỉnh đại điện đương nhiên không thể lưu lại.

Thừa Uyên đi theo ký hiệu đã dò đường sẵn chui vào phòng ăn, thoải mái thoát khỏi tên thị vệ la hét đuổi theo.

Tiểu hoàng đế đã được chăm lo từ nhỏ, nhìn không mập, nhưng cũng khá nặng. Trán Thừa Uyên đầy mồ hôi, thuận tiện xoa bóp vòng eo thịt mỡ của tiểu hoàng đế, “Lên đỉnh đại điện rồi, vui không?”

Tiểu hoàng đế bị hắn xách dưới nách nửa ngày không hề giãy dụa, lúc này dùng vẻ mặt không có cảm xúc gắt gao nhìn chăm chăm hắn, “Loạn thần tặc tử.”

Thừa Uyên ‘Phốc’ một tiếng bật cười: “Thảo dân oan uống mà, thảo dân chỉ làm theo ý nguyện của hoàng đế, sao lại trở thành loạn thần tặc tử chứ?”

Vẻ mặt tiểu hoàng đế lạnh lùng không thềm để ý tới hắn.

Thừa Uyên cư nhiên nắm lấy cái mặt mập của tiểu hoàng đế, ăn đậu hũ từ trên xuống dưới, rốt cuộc mới cảm thấy chuyển đi lần này thật không uống công, hài lòng đẩy cửa sổ phòng ăn ra: “Ta đi đây, ngươi cứ ở đó chờ bọn thị vệ đón trở lại.”

Tiểu hoàng đế cau mày nhìn hắn: “Ngươi không giết ta sao?”

“Giết ngươi làm gì?” Thừa Uyên không hiểu.

Tiểu hoàng đế mím môi: “Vậy ngươi tới làm chi?”

Thừa Uyên buông tay: “Ngươi nói muốn lên đỉnh đại điện mà?”

Tiểu hoàng đế trừng hắn: “Ta muốn hỏi ngươi đến hoàng cung làm chi!”

Thừa Uyên hiểu ra. Hắn gãi gãi đầu, rất không muốn nói: “Ừm thì, sự phụ ta muốn ta vào hoàng cung trộm vật nào đó quý giá về làm quà chúc thọ — Phải rồi, ngươi rất quen thuộc với hoàng cung, ở đây có vật gì tương đối quý trọng không?”

Mũi tiểu hoàng đế hất lên trời: “Ta quý trọng nhất.”

Khóe miệng Thừa Uyên giật giật một cái. Sự phụ mình vẫn luôn thích những đứa trẻ ngoan, còn thuộc tính như tiểu hoàng đế thì, xin thứ cho kẻ bất tài này. Khi hắn xoay người đẩy cửa sổ ra lại bị tiểu hoàng đế gọi lại: “Chờ đã!”

Tiểu hoàng đế như một cục thịt tưng tưng đi tới, đưa cho hắn một khối ngọc bội: “Đừng chạy loạn ở chỗ của ta, cái này cho ngươi, nhớ trở lại báo cáo kết quả nha.”

Thừa Uyên liếc nhìn ngọc bội trong tay tiểu hoàng đế, hai mắt nhất thời sáng lên.

Thứ tốt. Còn là thứ tốt có một không hai. Không thể gọi là quý trọng nhất, nhưng nhất định thỏa mãn cái người đã già mà không biết đứng đắn – sự phụ.

Hắn vươn tay định cầm lấy, hai tay tiểu hoàng đế đột nhiên thu trở về: “Ta cho ngươi ngọc bội, nhưng ngươi phải hứa với ta một chuyện đã.”

Thừa Uyên thường xuyên bị sự phụ dùng một chiêu này đùa giỡn, vừa nghe xong lập tức cảnh giác: “Chuyện gì?”

Tiểu hoàng đế vô cùng không thích biểu tình không cam lòng của hắn, khế mân miệng, trực tiếp quăng ngọc bội vào tay hắn, xoay người đẩy cửa phòng ăn chạy ra ngoài.

Thừa Uyên không ngờ y lại hành động như vậy, trong lòng bắn khoăn, muốn chạy đuổi theo, thế nhưng khi liếc mắt nhìn ra ngoài, tiểu hoàng đế đã bị bọn thị vệ vây quanh từ lâu.

Cánh tay mập mập nhấc lên, chỉ về hướng ngược lại với phòng ăn.

2. Chương 2

Ngày mừng thọ sự phụ rất náo nhiệt. Sau lần đó, Thừa Uyên tự do tự tại đã hai tháng, luôn cảm thấy trong đầu không được yên ổn. Nghĩ đến việc hắn đã lẫn lộn ở giang hồ nhiều năm như vậy, đến bây giờ cũng xem như là một vị thiếu hiệp mười sáu tuổi tư thế oai hùng hiên ngang, còn chưa nợ nhân tình của người nào, lại dính phải vị tiểu hoàng đế này, uất ức cứ cào tâm cào phổi hắn, rất khó chịu.

Vì vậy, ngày mười sáu tháng tám, bồi sự phụ thưởng trăng xong, hắn liền tới hoàng cung.

Lúc này, tiểu hoàng đế còn đang ở đại điện.

Trời trung thu rất lạnh, tiểu hoàng đế quấn một chiếc áo choàng dày cộm, cố tình ngồi ở đại điện, thị vệ quỳ một vòng xung quanh. Thị lực nhìn trong bóng đêm của Thừa Uyên rất tốt, liếc mắt một cái cũng thấy đôi môi tiểu hoàng đế mím chặt. Hiển nhiên, đứa trẻ này đang rất không thoải mái.

Thừa Uyên nhìn đứa trẻ, tâm bỗng rất ngứa, hận không thể vươn tay bóp bóp thịt trên mặt y — Tuy rằng bình tĩnh nhìn kỹ lại, hai tháng nay tiểu hoàng đế gầy đi không ít. Lúc này hắn không định tùy tiện bắt người, yên lặng ngồi trên nóc điện, chờ tiểu hoàng đế trở về tắm cung.

Kết quả là chờ một lèo đến nửa đêm, Thừa Uyên suýt chút nữa ngủ gật, tiểu hoàng đế ngồi đến mức chảy nước mũi mới không tình nguyện bị đám thị vệ kéo về tắm cung.

Trình tự cho hoàng đế ngủ thật phiền phức. Thừa Uyên núp kỹ dưới gầm giường rồng, phải đợi thêm một nén hương nữa, tiểu hoàng đế rốt cuộc bị lột sạch sẽ, được thái giám hầu hạ nằm lên long sàng.

Nén đèn tắt. Thừa Uyên đợi thái giám cung nữ và vân vân lui ra, thò tay ra từ dưới đáy giường, cào cào chân tiểu hoàng đế.

Hắn vốn định giả làm ma quỷ hù dọa đứa nhỏ này, không nghĩ tới tiểu hoàng đế lập tức ngồi bật dậy, đá một cước về phía của hắn, “Đi ra!”

Thừa Uyên núp dưới gầm giường không định né, hơn nữa chiêu này của tiểu hoàng đế không có tí sát thương, cười hi hi chặn một cước của tiểu hoàng đế, thuận thế ôm y lăn lên long sàng. “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, là ta.”

Tiểu hoàng đế gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Thừa Uyên bị y nhìn đến chột dạ, “Này, mới hai tháng không gặp, đừng nói ngươi quên ta rồi đó.”

Tiểu hoàng đế hừ một tiếng, không để ý tới hắn.

Thừa Uyên làm dáng vỗ vỗ cái mông của tiểu hoàng đế: “Nhưng ta vẫn nhớ ngươi nha, tiểu hỗn đản.”

Tiểu hoàng đế trừng hắn: “Ta là hoàng đế!”

Mắt Thừa Uyên lay động, cười rộ lên: “Được, được, tiểu Long đản.”

Tiểu hoàng đế tức giận đập hấn, Thừa Uyên ôm tiểu hoàng đế lăn một vòng trên giường né tránh, thay đổi tư thế, bóp khuôn mặt của y: “Ôi chao, lúc trước người đưa ngọc bội cho ta, nói là muốn ta làm một chuyện. Người còn chưa nói đã bỏ chạy, hại ta suy nghĩ lâu như vậy.”

Tiểu hoàng đế nghe nửa câu đầu của hấn, mở miệng như muốn lên tiếng, nhưng khi nghe hết nửa câu sau, liền ngậm chặt miệng. Thừa Uyên duỗi tay đụng lên đôi môi của tiểu hoàng đế mấp mạp trắng trẻo: “Nói chuyện đi.”

Tiểu hoàng đế bị chọc, trừng mắt nhìn hấn: “Tự người suy nghĩ lại đi!”

Thừa Uyên bị y la, cũng không tức giận, nhẹ nhàng xoa bóp từ trên xuống dưới, tâm lý mang theo chút bất mãn: “Ôi chao, sao gây thế. Vừa rồi ở bên ngoài, muốn chờ ai đó? Lạnh như vậy, còn không biết vào phòng.”

Tiểu hoàng đế không đầu không đuôi cắn hấn một cái: “Chờ một kẻ không có lương tâm!”

Lực cắn cũng không quá mạnh, lộ ra một dấu răng, Thừa Uyên cầm khăn giường lau lau nước miếng trên tay, sờ sờ đầu tiểu hoàng đế: “Không có lương tâm thì chờ làm gì? Ngủ đi, trẻ con ngủ muộn sẽ không cao được đâu.”

Đầu tiểu hoàng đế chôn lên vai hấn, lằm bằm lầu bầu nói gì đó, có lẽ do quá mệt mỏi, chỉ một lát sau đã cuộn tròn thành một cục ngủ say trong lòng hấn.

Thừa Uyên nhẹ nhàng buông tay ra, nhìn tiểu hoàng đế ngay cả trong mộng cũng cau mày, vừa buồn cười vừa đau lòng, lấy một con chim điều hầu làm bằng gỗ từ trong túi áo ra đặt bên cạnh gối y.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Người xưa thường bảo, có lần một sẽ có lần hai, có lần hai sẽ có lần ba. Thừa Uyên cảm thấy, mối quan hệ của mình và tiểu hoàng đế chính là minh chứng cho câu nói này. Đường hoàng cung hấn đã thuộc lâu như ăn cháo, long sần của tiểu hoàng đế thực thích, hấn vốn là trộm, có bản năng động vật trời sinh, cư nhiên lại ngủ một giấc đến sáng sớm, phải nhờ tiếng trống lâm triều của tiểu hoàng đế đánh thức hấn.

Tiểu hoàng đế sắp đến tuổi mười lăm rồi cuộc có dáng vẻ hoàng đế, thấy Thừa Uyên tỉnh dậy, chỉ nhướn mày cười cười, thuận miệng bảo thái giám lui ra, sau đó dẫn Thừa Uyên ra ngoài.

Trước khi đi, tiểu hoàng đế ngăn Thừa Uyên lại, đưa cho hấn một mảnh ngọc như ý màu đỏ. Những năm qua, Thừa Uyên đã quen với việc được tiểu hoàng đế tặng những vật lặt vặt này, ánh mắt khê liếc, là đồ tốt, nên cũng không từ chối, vươn tay捏 hai má không còn phúng phính như trước, nói tiếng cảm ơn.

Trải qua một năm, tính nết của tiểu hoàng đế cứng chặc hơn rất nhiều, cũng không giãy dụa, chỉ gờ tay chặn động tác của Thừa Uyên, thấp giọng mở miệng: “Thừa Uyên, tháng 9 năm nay, nhớ trở lại đó.”

Đây là lần đầu tiên, tiểu hoàng đế chính miệng mời Thừa Uyên đến dự sinh nhật.

Thừa Uyên nghiêng đầu suy nghĩ một lát, bỗng nhiên cười rộ lên: “Khắp chốn đều mừng sinh nhật người, sao ta quên được? Năm ngoái vẫn nhớ đây thôi.”

Tiểu hoàng đế dường như còn có ý khác, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hấn, gọi tên hấn: “Thừa Uyên.”

“Hà?”

Thừa Uyên đáp lại một tiếng, nhìn tròn mắt tối tăm không rõ cảm xúc của tiểu hoàng đế, không hiểu tại sao, trái tim bỗng nhiên thịch một cái.

Nhưng cảm giác rung động đó lại mau chóng biến mất. Khi tiểu hoàng đế buông tay hấn ra để chỉnh lại y phục, tất cả đều khôi phục bình thường.

Thừa Uyên vừa quay trở về sân sau của sư phụ, đã bị tiểu sư đệ cấp mắt túi tiền.

“Thân thủ tệ quá, Tam sư huynh!”

Tiểu sư đệ cười hì hì giờ túi tiền diều vô dương oai. Sư phụ ngồi trên chiếc xích đu trong sân, tiện tay quạt quạt cối, miễn cưỡng mở miệng chữ bậy: “Tiểu tử bất học vô thuật, nhìn kĩ vào, thứ đáng giá nhất nằm trên đầu của Tam sư huynh người kìa.”

Thừa Uyên ngượng ngùng cười cười, gỡ cây trâm rồng ruột chứa mảnh ngọc màu đỏ xuống rồi bỏ vào túi, đứng kế bên sư phụ, thay ông cầm cối quạt.

“Đi gặp bằng hữu trong hoàng cung của người à?”

“Dạ.”

“Cẩn thận một chút, nơi đó gần đây không an toàn.” Sư phụ cảm khái thở dài: “Cứ thế mãi, nước mắt nhà tan chẳng chơi.”

Thừa Uyên không lên tiếng.

Hắn biết tin tức đến từ Nhị sư huynh, sau khi rửa tay gác kiếm, huynh ấy trở thành một người thương nhân giàu có, không dám nghe nhiều nói nhiều, lại không thể bảo đảm mình sẽ không tìm tiểu hoàng đế, nên hắn chỉ đành giữ im lặng.

Sư phụ dường như biết suy nghĩ trong lòng hắn, lắc lắc đầu, không thèm quan tâm nữa, chỉ sai hắn quạt mạnh cái cối hơn một tí.

Sư phụ không hỏi nhiều, nhưng đến tối, Nhị sư huynh lại đến tìm hắn.

Nhị sư huynh nhập sư môn khá trễ, lao tâm lao lực trà trộn vào Thương Hải, mãi đến bây giờ, tóc mai đã xuất hiện vài cọng bạc trắng, trông tuổi còn lớn hơn cả sư phụ. Huynh ấy vừa tới đã lồm lồm liệt liệt ngồi ngay trên giường Thừa Uyên, Thừa Uyên chỉ có thể thở dài, ngồi sau lưng hắn, vờn tay — nhổ tóc bạc.

“Sư huynh, huynh đừng già nữa, ép chết ta, sư phụ cũng thế, sao ai cũng thích ta nhổ tóc bạc cho thế nhỉ?”

Thừa Uyên lầu bầu, nhưng động tác trên tay không dừng lại, một lát sau đã nhổ đầy những cọng tóc bạc.

“Biết người khổ rồi, sư đệ, đừng khiếm tốn nữa.” Nhị sư huynh đầy chính nghĩa, nghiêm túc trả lời.

Thừa Uyên cột những cọng tóc bạc thành một bó nhỏ, sau đó quần lên ngón tay út của Nhị sư huynh. “Tóc bạc nhiều hơn rồi, sư huynh, tinh thần người gần đây không được tốt.”

Nhị sư huynh thở dài, nhìn bó tóc nhỏ trên ngón út: “Thời cuộc rung chuyển, rất khó làm ăn.”

Mỗi lần đều là câu này, Thừa Uyên nghe đến chán rồi, lấy đồ móc lỗ tai ra, ngoáy ngoáy tóc lọt vào trong lỗ tai.

“Nghe sư phụ nói đệ có một tiểu bằng hữu trong cung?” Nhị sư huynh đột nhiên hỏi.

Thừa Uyên nhú mày, cả sư phụ và Nhị sư huynh đều hỏi về bằng hữu của hắn, vấn đề này đó lẽ nghiêm trọng: “Đúng vậy.”

“Tiểu hoàng đế?”

“Khụ khụ.”

Nhị sư huynh trừng mắt nhìn Thừa Uyên, Thừa Uyên liền bất động.

Nhị sư huynh dùng khuôn mặt ủ rũ nhìn Thừa Uyên, Thừa Uyên vẫn bất động.

Nhị sư huynh dùng khuôn mặt tổn thương nhìn Thừa Uyên, Thừa Uyên tiếp tục bất động.

Nhị sư huynh dùng khuôn mặt ủy khuất nhìn Thừa Uyên, Thừa Uyên hoàn toàn bất động.

“Được rồi, nếu người vẫn muốn quen vị tiểu bằng hữu kia, Nhị sư huynh không thể không có nghĩa khí.” Khuôn mặt Nhị sư huynh đau xót: “Vậy ta đành phản phãi bội Nhiếp chính vương thôi.”

Thừa Uyên không lên tiếng.

“Sư đệ không muốn nhận phần ân tình này của ta?”

Thừa Uyên liếc mắt một cái: “Đã sớm đưa ra quyết định, còn lừa gạt ta chịu ơn. Muốn gì đây?”

Bị vạch trần, da mặt Nhị sư huynh đã sớm dày hơn cả tường thành, không hề mang vẻ lúng túng. Nhị sư huynh cười hì hì, đến bên cạnh Thừa Uyên, “Nhờ đệ chuyển lời với tiểu hoàng đế, đảm bảo ta có một phần trong ba mươi sáu hiệu buôn nha.”

Thừa Uyên suy tư: “Huynh muốn nói rằng mình rất biết điều, muốn ta giúp huynh thổi gió.”

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Ngày mùng 3 tháng 7, Thừa Uyên xem bắn pháo hoa xong liền tiến vào cung, như cũ trốn dưới long sàng của hoàng đế, đợi thiếu niên hơi ngà ngà say trở về từ buổi yến tiệc mừng sinh nhật, bảo mọi người lui xuống, rồi mới cười hì hì nhô cái đầu ra khỏi găm giường, một tay chỉnh lại mái tóc dài rũ xuống, một tay vỗ vỗ hoàng bào của tiểu hoàng đế, làm bộ yếu đuối thút tha: “Hoàng thượng, có phải ngài đến sủng thần thiếp không?”

Hắn chỉ định đùa một chút, thế nhưng lại khiến cả người tiểu hoàng đế chấn động, gắt gao nhìn chằm chằm hắn, hô hấp nặng nề hơn bình thường rất nhiều, nửa ngày sau mới hắt tay hắn ra, tự mình thay y phục.

Thừa Uyên vô tội cúi đầu tự nhìn bản thân, lại nhìn cái lưng không chịu xoay lại của tiểu hoàng đế, vẫn không hiểu vấn đề nằm ở chỗ nào, chỉ đơn giản hỏi trực tiếp: “Giận à?”

Tiểu hoàng đế vẫn không ngừng động tác thay quần áo, giọng nói mang theo buồn bực: “Không có.”

Nhìn bộ dáng này xem, nhất định đã giận rồi. Thừa Uyên cúi người ôm cái eo đã cứng y phục một nửa của tiểu hoàng đế, cầu khoan dung nói: “Khó khăn lắm mới gặp được một lần, ta nhất thời kinh động trêu chọc hai câu thôi mà, đừng giận nữa.”

Tiểu hoàng đế đưa lưng về phía hắn, cả người cứng ngắc đến mức cơ nhục như muốn nứt ra. Thừa Uyên vẫn rất nhớ cánh tay nhỏ mềm mại trước đây của y, nhưng suy cho cùng, tiểu hoàng đế quyết tâm giảm béo như vậy cũng là vì hắn đùa giỡn quá mức, tự mình làm vậy thì không thể sống nha.

Cũng may, tiểu hoàng đế không biết nữ* quá lâu, Thừa Uyên chỉ dỗ hai câu, đã bình thường trở lại, nhưng khuôn mặt so với lúc say rượu hồi này thì đỏ thêm hai phần. Thừa Uyên cảm thấy thú vị, liền nặn nặn khuôn mặt của tiểu hoàng đế, rồi cười hì hì kéo người ta về phía cái giường.

Tiểu hoàng đế say rồi, nhưng cũng không dễ bài bố. Thừa Uyên nhớ lại năm ngoái, lúc tiểu hoàng đế hoàn toàn bị chuốc say, không hề nói mấy lời hồ đồ gì, chỉ ôm Thừa Uyên không buông tay, cái mặt mủm mỉm nhăn chặt, còn khiến Thừa Uyên đau lòng một hồi.

Lần này cũng giống như vậy, chỉ là tiểu hoàng đế không say đến mức đó. Y nắm bàn tay Thừa Uyên, không dựa vào người hắn, ngược lại kéo hắn vào mình. Thứ Thừa Uyên am hiểu nhất chính là võ công, sao có thể rơi vào bị động? Bởi vậy, y cứ thế ngã vào ***g ngực của Thừa Uyên, đã bị Thừa Uyên ôm ngang lên giường.

Bình thường, tiểu hoàng đế không thích Thừa Uyên ôm y, nhưng thời điểm say rượu lại không ngại, thuận theo thể dựa vào người hắn, lông mày nhíu lại, con ngươi đen láy như đang nhìn Thừa Uyên, không có tiêu cự.

Thừa Uyên vươn tay chỉnh lại mái tóc dài của tiểu hoàng đế, bản thân cũng nghiêng người nằm xuống. Vóc người tiểu hoàng đế lớn nhanh, rất vừa vặn vào ngực hắn, đến giờ đã ngang ngang hắn. Thừa Uyên còn hoài nghi tiểu hoàng đế có phải đã cao hơn mình hay không.

Tiểu hoàng đế không để hắn nghĩ nhiều, bỗng nhiên trở mình, nửa ôm Thừa Uyên, gọi tên hắn: “Thừa Uyên.”

Thừa Uyên đáp: “Sao?”

Tiểu hoàng đế không nói, chỉ nhìn chăm chăm Thừa Uyên, ánh mắt lập lòe, chỉ phản chiếu hình ảnh của hắn.

Thừa Uyên bị nhìn đến khó chịu, tay đẩy một cái, tiểu hoàng đế thuận thế quay trở về bên cạnh hắn, nghiêng đầu nhìn hắn, nói: “Thừa Uyên, hôm nay ta đã mười lăm.”

Thừa Uyên chớp mắt mấy cái, muốn mở miệng nói gì đó, lại không biết nên nói thế nào.

Tiểu hoàng đế tựa hồ không hi vọng hắn sẽ nói gì, lẳng lặng thở dài, nhin không được nâng mắt nhìn Thừa Uyên, như bị cảm giác tiêu cực bao vây, khiến Thừa Uyên xuất hồn về một cõi cực lạc.

Thừa Uyên cảm thấy tâm khó chịu, còn có loại đau lòng nửa tỉnh nửa mê. Hắn suy nghĩ một hồi, cũng không nói lời an ủi, chỉ đưa tay nắm chặt tay tiểu hoàng đế.

Nhờ Nhị sư huynh, hắn hơi minh bạch về chuyện phiền não của tiểu hoàng đế, nhưng biết làm sao khi cái gì hắn cũng không hiểu, cũng không thể giúp hắn giải quyết khó khăn, thật sự là không thể ra sức.

Hắn còn vì vậy mà sinh chút ra oán giận không rõ với lựa chọn tự do tự tại lưu lạc giang hồ, ngay khi tiểu hoàng đế ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ trong nháy mắt, hắn đã quên mất ý niệm hoang đường này.

Tiểu hoàng đế như có nhiều lời muốn nói, nhưng lại nuốt trở vào, cuối cùng chỉ nắm chặt tay Thừa Uyên, bóp tới bóp lui. Thừa Uyên bị y chọc ngứa, không muốn hất tay y ra lúc này, chỉ cười cười nói: “Tiểu tử không có tiền đồ, nghịch cái gì? Có phải muốn nhận quà sinh nhật không?”

Tiểu hoàng đế nghe vậy liền sững sờ, dường như nhớ tới lần đầu gặp Thừa Uyên, khẽ nhếch miệng, phối hợp đáp: “Ta chính là hoàng đế.”

Dứt lời, cả hai cười rộ lên, bầu không khí nhất thời quay lại một năm không buồn không lo về trước.

Thừa Uyên một bên vừa cười vừa nói: “Người lúc đó còn vui hơn nhiều.”

Tiểu hoàng đế nhếch một bên lông mày, như bất đồng ý kiến, nhưng lại không phản bác.

Thừa Uyên nói tiếp: “Thế nhưng cái tính thích tính toán chi li vẫn giống như cũ.” Nói xong, liền đưa hai bàn tay ra trước mặt y: “Nhìn nè, không có lẽ vật.”

Tiểu hoàng đế hiếm khi lộ vẻ trẻ con lười hãnh một cái, trông rất giận: “Lẽ vật của người –”

Thừa Uyên vùng vùng tay: “Ta biết, người không cần, không muốn những thứ –”

“Ta cần!”

Tiểu hoàng đế bỗng nhiên chen vào.

Thừa Uyên vì thế mà cười rộ lên, chống nạnh ngồi dậy, lấy một cái hồ lô nhỏ trong vạt áo ra.

Ngày này năm ngoái, hắn tặng cho hoàng đế một tiểu đao tự chế. Hắn học nghề mộc vì muốn làm đồ giả, thành phẩm rất dọa người, còn tay nghề rèn đúc thì đỡ hơn một chút, nhưng tiểu hoàng đế lại thích vô cùng, lúc nào cũng cất trong ngực, khiến Thừa Uyên cũng bắt đầu ngại ngùng, năm nay hắn đặc biệt tính toán kĩ càng, còn nhờ bạn cũ của sư phụ đến hỗ trợ.

Thừa Uyên đưa hồ lô cho tiểu hoàng đế: “Mở ra xem.”

Tiểu hoàng đế nhận lấy, nhưng không trực tiếp mở ra, trái lại cầm trên tay chơi, nửa ngày sau, mới mỉm cười với Thừa Uyên: “Người làm.”

Thấy y dùng giọng nói khẳng định, Thừa Uyên không hề khiêm tốn đáp: “Dĩ nhiên rồi.”

Tiểu hoàng đế vặn miệng hồ lô ra, chỉ gửi một cái, liền ngạc nhiên hỏi: “Là rượu?”

Thừa Uyên cười hì hì: “Đúng rồi.”

Tiểu hoàng đế tỏ vẻ không cao hứng “Ừ” một tiếng, nhét nút bình lại như cũ, tiếp tục thưởng thức hồ lô nhỏ.

Thừa Uyên thấy y như vậy, ngược lại rất bất đắc dĩ: “Nè, ta biết người muốn uống rượu gì cũng có, nhưng cái này ít ra cũng do tự tay ta cất, không đến nỗi không cho ta mặt mũi chứ.”

“Người tự tay cất?” Tiểu hoàng đế vô thức lặp lại.

Thừa Uyên gật gật đầu, trong lòng đột nhiên cảm thấy nửa năm mình đi theo học sư phụ cách cất rượu thật không đáng giá, cố ý làm lớn chuyện: “Không thích thì trả ta.” Nói xong liền vươn tay muốn đoạt lại.

Tiểu hoàng đế đột nhiên dùng khí lực bình sinh né tránh, sau đó cầm bình nhỏ cất vào trong ngực của mình.

Thừa Uyên buồn cười: “Không phải vừa rồi còn khinh thường sao?”

Tiểu hoàng đế mím môi không nhìn hắn, chỉ cương quyết che chở chiếc lọ trong ngực.

Thừa Uyên bật cười, cái tay cố gắng chui vào ***g ngực của y chuyển hướng đặt trên lưng hắn, nhẹ nhàng vỗ thiếu niên đã gây rất nhiều chỉ trong vài năm.

Ánh trăng ngoài điện như giọt nước, đứng yên không tiếng động, trong điện cũng chỉ có hai tiếng hít thở quen thuộc, tựa hồ vĩnh viễn không dứt.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Theo thông lệ, ngày thứ hai sau sinh nhật hoàng đế thì không cần thượng triều. Thừa Uyên đúng giờ giật mình tỉnh dậy, mờ mờ tiểu hoàng đế vẫn ngủ thật say trong ngực mình, mới chợt nhớ tới lý do.

Tuy đã tỉnh giấc, nhưng Thừa Uyên không định rời đi, yên lặng ngắm nhìn gương mặt an tĩnh hiếm có của tiểu hoàng đế.

Lúc nhỏ tiểu hoàng đế béo ục ịch, đã quen sống trong nhung lụa nên không thể chịu được khó khăn ở nhân gian. Bây giờ đã cao hơn rồi, mặt mày dần lộ vẻ xinh đẹp tuyệt trần, đại khái là giống thái hậu nương nương ở trong Ninh cung.

Chỉ là bên trong vẻ sinh đẹp tuyệt trần, thường đột ngột xuất hiện lệ khí. Khiến y lúc trước thường bị trách là kiêu căng, còn bây giờ lại bị trách là bướng bỉnh, chẳng trách Nhiếp Chính Vương từ lâu đã xem y là cái đinh trong mắt, cũng chẳng có ý định huấn luyện y thành một tên hoàng đế bù nhìn gì đó.

Bởi vậy, tiểu hoàng đế đành phải một mình chống chọi thế cục quỷ quyệt hiện nay trong triều.

Mấy chuyện này Thừa Uyên không biết. Hắn hoàn toàn không quan tâm đến mấy thứ như câu tam đầu giác hay chính trị, chỉ là lúc nhìn tiểu bộ đáng hao tâm của hoàng đế, trong lòng bỗng cảm thấy xót mà thôi.

Thừa Uyên buông cánh tay vòng trên eo tiểu hoàng đế, muốn dựa vào lông mi dài đen nhánh trên gương mặt tuần tú, lại bị tay tiểu hoàng đế chặn được.

...

Thì ra vẫn chưa tỉnh.

Thừa Uyên dở khóc dở cười nhìn tiểu hoàng đế đang say giấc đột ngột nắm chặt lấy bàn tay mình, vẫn là biểu tình ôn hòa hiếm thấy bỗng nhiễm đầy sát khí. Lông mày y nhíu chặt lại, cái miệng khê mân, hiển nhiên là bộ dáng ngủ không an giấc.

... Thua người đấy.

Thừa Uyên dẹp bỏ ý định đùa giỡn, ôm người chặt hơn một tí, trấn an vỗ vỗ lưng tiểu hoàng đế, dùng tư thế này ngủ thiếp đi.

Lần nữa tỉnh dậy, trời đã sáng choang.

Thừa Uyên nhìn nén hương đã đốt tới giờ Tý, mấy sợi gân xanh trên trán không ngừng nảy lên.

Đêm nay hần đã ngủ bảy canh giờ. Nếu trong lúc tu luyện với sư phụ mà thả lỏng như vậy, khẳng định bị sư phụ ném vào trong núi làm thức ăn cho xà.

Lúc Thừa Uyên tỉnh lại, tiểu hoàng đế đã không còn bên cạnh. Bên trong tấm điện không hề xuất hiện bất cứ ai, Thừa Uyên liền oanh oanh liệt liệt rời giường.

Hần đã sớm am hiểu am hiểu cơ quan bố trí trong tấm cung của tiểu hoàng đế, lúc này, hần lấy giấy bút trong ngăn tủ bí mật của cái giường, định để lại một lá thư cho tiểu hoàng đế, tránh phải việc mình phải chịu thứ cảm giác dày vò khi ra đi không lời từ biệt. Tuy tiểu hoàng đế không nói rõ, nhưng Thừa Uyên không phải kẻ ngu, gần ba năm, đương nhiên nhận ra tiểu hoàng đế rất coi trọng mình.

Khụ, Thừa Uyên bỗng có cảm giác thành tựu.

Viết xong rồi, Thừa Uyên kiểm đồ chặn giấy thì vô tình thấy những một quyển sách Đông cung đồ với nhiều loại tư thế — Đùa sao? Tiểu hoàng đế nhà hần mới mười lăm tuổi thôi mà, làm mấy chuyện da thịt này thì quá sớm rồi đó. Thật không biết vị thái hậu nương nương kia nghĩ gì trong đầu, nào có chuyện một người mẹ lại cấu kết với người tình hại con mình bao giờ?

Oán thầm xong, Thừa Uyên đột nhiên nhớ tới nhiệm vụ Nhị sư huynh giao phó. Nếu hần dám quên không thổi gió, Nhị sư huynh sẽ ăn thịt hần mất.

Thừa Uyên thử suy nghĩ, cảm thấy những năm này mình đã dần quen thuộc với hoàng cung, nên dứt khoát chủ động đi tìm tiểu hoàng đế.

Thâu bình thường chỉ có khả năng là trộm, nhưng thần thâu thì lại cao hơn một bậc, có thêm một khả năng nữa: Tìm.

Nhất định phải biết đồ tốt nào, thì mới tìm được.

Thừa Uyên chính là một tay trong số đó.

Theo tính toán thì tiểu hoàng đế vẫn còn ở Thừa Càn Cung, liền lần lượt lên tới bốn phía Đông Tây Nam Bắc rồi núp ở những chỗ vắng vẻ nghe ngóng tình hình, rốt cuộc nghe được giọng nói của tiểu hoàng đế.

Tiểu hoàng đế đang ở Thiên Điện.

Thừa Uyên còn đang buồn bực tự hỏi vì sao tiểu hoàng đế lại ở Thiên Điện, thì nghe thấy giọng nói thị vệ truyền tới, nên bay thẳng lên núp dưới mái hiên.

Người bình thường thì không thể dấu mình dưới hiên quá nửa khắc, nhưng Thừa Uyên từ nhỏ đã bị sư phụ mình dùng dây thừng huấn luyện, treo lủng lẳng giữa mái hiên xem như luyện kinh công, căn bản khác biệt. Lúc này hần quyết định không trở về tấm cung, mà ở đây đợi tiểu hoàng đế.

Bên trong Thiên điện hình như đang bàn chính sự, Thừa Uyên nghe thấy một giọng nói trung niên, giống như cổ đề thấp giọng nói, lúc này đang bẩm báo: “Nhiếp Chính Vương đang ở Càn Thanh Cung, quân mai phục đã bố trí kỹ càng, đây là thời cơ thích hợp, mong bệ hạ nhanh chóng quyết định.”

Càn Thanh Cung? Đây không phải tấm cung hoàng đế sao?

Thừa Uyên biết mỗi đêm Nhiếp Chính Vương đều ở Thiên Điện, lại không ngờ hần ta cư nhiên đánh chủ ý tới phòng ngủ hoàng đế. Ngẫm lại, tiểu hoàng đế luôn ở bên trong Thừa Càn Cung, chà chà, thật đáng chém mà.

Nghe thấy giọng nói tiểu hoàng đế, Thừa Uyên lập tức lên tinh thần. Chỉ nghe tiểu hoàng đế hạ giọng nói: “Chuyện này Xà Thái phó có chắc chắn không?”

Một giọng nói già nua đáp: “Bên cạnh Nhiếp Chính Vương toàn những tên ngoại hồ tàng long, theo như bố trí của lão thần, nếu muốn một kích đoạt mệnh Nhiếp Chính Vương, e rằng chỉ có ba phần cơ hội.”

Trong điện nhất thời yên tĩnh lại.

Một khắc sau, vị Xà Thái Phó mở miệng: “Nếu bệ hạ ra lệnh cho vị hiệp khách trong điện kia giúp, cơ hội sẽ tăng đến bảy phần.”

Vị trong điện kia?

Thừa Uyên sờ mũi, chắc không phải mình chứ?

Còn chưa kịp nghĩ tới mình bị lộ khi nào, Thừa Uyên đã nghe tiểu hoàng đế đáp như chặt đinh chém sắt: “Không được.”

“Bệ hạ –“

“Trẫm không biết vì sao Thái phó biết được tin tức của Thừa Uyên. Nói chung, ta không muốn hấn bị liên lụy.” Tiểu hoàng đế mới mười lăm tuổi, giọng nói vẫn mang theo vẻ ngây ngô, đã trở nên trầm ổn. Chỉ mới vài năm, y đã lớn nhanh như vị, khiến tâm lý Thừa Uyên rất chua xót.

Kỳ thật hấn tình nguyện cũng chịu tiểu hoàng đế mạt mạt bự bầm trước kia hơn.

Bên trong điện tranh chấp một hồi, tiểu hoàng đế không hề thay đổi.

Thừa Uyên tưởng tượng bộ dáng nghiêm mặt tiểu hoàng đế lúc nói câu: “Thái phó không cần nói nữa, ý trẫm đã quyết”, cảm thấy buồn cười, muốn tới ôm y, xoa xoa mặt y, nói y không cần cẩn thận như vậy làm gì.

Nhưng hấn không làm.

Thừa Uyên xoay người chờ dưới mái hiên, mãi đến khi người trong phòng giải tán, tiểu hoàng đế trở về tắm cung, mới như bình thường ôm tiểu hoàng đế cười đùa một hồi, nói chuyện cũ của Nhị sư huynh, chọc tiểu hoàng đế mang không khí ngọt ngào lúc này cười to một trận.

Sau đó Thừa Uyên lấy tờ giấy nhỏ ra chào từ biệt.

Tiểu hoàng đế dường như không nổi, nhưng lại không biểu hiện ra, lạnh giọng nói đã biết, lúc đôi mắt rũ xuống đã không còn ý cười, chỉ nắm tay Thừa Uyên, đeo một cái vòng ngọc cho hấn.

Thừa Uyên cười trừ: “Ta là một tên trộm, đeo cái này thì vướng bận quá.”

Tiểu hoàng đế nghe vậy lườm hấn một cái, tức giận vì bộ dáng không biết cảm kích của hấn, do dự một hồi, cuối cùng định cởi ra cho hấn, Thừa Uyên vội vàng che tay nhảy ra xa: “Cho là cho, thứ tốt đã đưa lên tay ta sao có thể trả về được?”

Tiểu hoàng đế trợn mắt nhìn hấn một cái, biểu tình hòa hoãn đi nhiều.

Thừa Uyên thấy rõ, chỉ cười hì hì, không vạch trần.

Bộ dáng tiểu hoàng đế lúc này thực đáng yêu.

Hấn nghĩ thầm, sau khi ra khỏi cửa thì đi thẳng tới chỗ Thái phó, bước lên xe ngựa, cười dài nói với lão nhân kinh ngạc nhìn hấn vén màn che lên: “Thái phó, ông nói ta nghe xem, bảy phần mười là như thế nào?”

6. Chương 6

Vòng tay khâu những viên ngọc châu tròn trịa, vì không được điêu khắc nên hình dạng trông rất đơn giản nhưng thu hút. Chiếc vòng làm ngọc thạch, ngay cả sợi dây đeo cũng làm bằng vàng. Cuối dây còn thắt một cái tương tự kết, mang ý nghĩa bình an, nhìn rất dụng tâm.

Một chiếc vòng như vậy, ngay cả sư phụ hấn cũng không nổi rời mắt, xem ra không phải vật tầm thường.

Cả cây trâm kia nữa, mặc dù ngọc thạch chứa nhiều tạp chất bên trong, nhưng hấn không nổi bán.

Tất cả đều do tiểu hoàng đế tặng.

Tiểu hoàng đế nay đã trầm ổn hơn rất nhiều, lúc đối xử với Thừa Uyên, lại cố tình bày ra vẻ công tử bột ngông cuồng tự đại – tiểu hấn dần năm đó.

Tóm lại, y thích tặng hấn những thứ tốt hình dáng đa dạng, không quản hấn có cần hay không.

Có một lần, tiểu hoàng đế còn tặng cho hần một bức họa tám ngọn núi tuyết lớn, dọa Thừa Uyên sợ hãi, vừa nhận lấy đã vội mang trả về.

Mấy loại tranh chữ gì đó, rơi vào tay kẻ trộm thì không bán được giá tiền cao, không bằng tiểu hoàng đế giữ lại tạo mối quan hệ tốt với quân thần.

Nếu là người khác, phỏng chừng đã nghĩ tiểu hoàng đế muốn dùng tiền để chết người, nhưng Thừa Uyên không nghĩ vậy.

Tiểu hoàng đế chỉ hơi ngốc, và coi trọng hần quá mức mà thôi.

Ví như có lần Thừa Uyên thuận miệng nói muốn đến chơi vào ngày đó, tiểu hoàng đế nhất định sẽ thức đợi hần tới sáng, cho dù sáng sớm ngày thứ hai phải vào triều. Khi thấy Thừa Uyên đột ngột xuất hiện trong tầm cung, biểu tình hoàng đế trông rất lạnh nhạt, nhưng thực ra y chỉ giả vờ bình tĩnh mà thôi.

Ban đầu, khi Thừa Uyên hơi tỏ vẻ quan tâm săn sóc, tiểu hoàng đế liền lộ ra bộ dáng hoảng loạn không biết làm sao. Dần dần y đã biết cách che dấu tâm tình của mình, tiểu hoàng đế không còn nhìn trái nhìn phải khi gặp hần, chỉ yên lặng nhìn Thừa Uyên, cảm xúc trong mắt đậm như muốn tràn ra.

Thủ đoạn lôi kéo người của tiểu hoàng đế rất cao, đối với người tốt lại chỉ có một thủ đoạn nghìn bài một điệu, là tặng đồ. Mỗi lần Thừa Uyên nhìn tiểu hoàng đế có ý tỏ vẻ thoải mái tặng mình, tâm cảm thấy hơi ngứa, hần không thể biến tiểu hoàng đế thành tiểu Long dẫn thịt đồ đồ mấy năm về trước, sau đó nhào tới hảo hảo xoa bóp thịt y.

Đáng yêu biết bao.

Thừa Uyên tận mắt nhìn tiểu Long dẫn từng bước trở thành Chân Long thiên tử, là một vị hoàng đế tốt, năm đó y cái gì cũng không biết, chỉ là một hoàng đế bù nhìn, nhưng bây giờ đã từ từ hiện ra khí tức mạnh mẽ, quyền thế cơ hồ ngang bằng với Nhiếp Chính Vương.

Hần là người trong giang hồ, không rõ chuyện triều đình, nhưng ít ra hần biết, nếu như y chỉ là con ông cháu cha, thì lúc trong Thiên Điện, Thượng Thư bộ Hình không thể nào nghiêng theo một đứa nhóc trẻ người non dạ được.

Tiểu hoàng đế lợi hại như vậy, Thừa Uyên rất vui mừng.

Hơn nữa tiểu hoàng đế đối xử với Thừa Uyên rất tốt.

Thừa Uyên ôm cái gấu chứa đầy trân phẩm đến tìm sư phụ.

Sư phụ già rồi, ngày càng lười nhác, thường nằm chơi trên giường trúc, không thèm nhìn ánh mắt quỷ quyết của tiểu sư đệ.

Nhìn thấy Thừa Uyên đi vào, mắt sư phụ sáng lên: “Cái chặn giấy không sai”. Không đợi Thừa Uyên tiếp lời, ông đã xổ ra một tràng dài: “Nhấn là đồ tốt”, “Hoa tai phẩm chất hảo”, “Ngọc tẩy rất có giá trị”.

Tiểu sư đệ trở mắt ngoác mồm nhìn cái người lúc này còn buồn chán không thôi mà giờ đã hứng trí dào dạt, không còn mang cảm giác già nua, nó bỗng cảm thấy ước nguyện trở thành đệ nhất trong danh sách sát hạch... có thể thất bại.

Đẩy tiểu sư đệ ra, hần đưa cái gấu cho sư phụ.

Tuy lòng hần không nở, nhưng không còn biện pháp khác, chỉ đành lẳng lặng đứng chờ bên cạnh sư phụ, nhìn thiên hạ đệ nhất thần khâu già rồi mà không biết đứng đắn, thấy hàng tốt là lộ ra bộ dáng hèn mọn.

Nghịch đủ rồi, sư phụ đặt cái gấu sang một bên, sắc mặt bỗng nghiêm túc hần: “Thừa Uyên muốn rời đi?”

Hần khê giật mình, cổ họng luống cuống.

Sư phụ lắc lắc đầu: “Già rồi, không thể giữ các ngươi được nữa.”

Thừa Uyên cúi đầu, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay.

Không phải hần muốn ngắm nhìn thế giới bên ngoài, mà hần phải lao đầu vào chỗ chết.

Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, dù hắn là kẻ trộm, nhưng cũng giống như vậy.

Hắn bằng lòng chết vì tiểu hoàng đế.

Hắn nói: “Nếu có thể sống sót, con sẽ trở về.”

Hắn lén lút đưa mấy xâu tiền cho tiểu sư đệ, rồi ra sân sau nấu một bữa cơm, sau đó mang Long Cước Tử hồi mới nhập môn ra ngoài.

Giờ tý ba khắc, bên trong Càn Thanh cung.

Thừa Uyên muốn làm cục đá dẫn dụ rắn rời hang.

7. Chương 7

Long Cước Tử trên tay Thừa Uyên không phải hạt bồ đề phổ thông, mà là móng vuốt thay thế.

Móng vuốt là một công cụ vô cùng quan trọng để kẻ trộm leo núi hoặc men theo vách tường lên vào, Thừa Uyên nhập môn khi tuổi còn nhỏ, vì vậy không thể sử dụng thiết trảo nặng nề, sự phụ tiện tay ném Long Cước Tử cho hắn, những móng vuốt sắt đó có thể giúp hắn dễ dàng cố định dây thừng.

Thừa Uyên giảng co rất lâu mới học được cách sử dụng Long Cước Tử trên lan can, cho đến bây giờ, đã luyện thành công phụ dù chỉ tùy ý ném cũng chuẩn xác trúng hoa mai chứ tuyệt đối không trúng cành cây. Long Cước Tử có thể dùng như dây thừng, nắm đó chỉ vác được trọng lượng của một đứa bé, nên sau này đối vật liệu thành cổ băng tâm ti, ngay cả đao kiếm cũng khó chém đứt.

Băng tâm ti không phải hàng thông thường, Thừa Uyên phí hết tâm tư, trên người chỉ mang theo bảy viên Long Cước Tử. Cũng may khinh công theo tuổi tác ngày càng cao, nên phần lớn thời gian hắn không cần sử dụng vật trân quý như Long Cước Tử, vậy nên không hư hao gì.

Thừa Uyên giấu kỹ bảy viên Long Cước Tử thật thỏa đáng, thừa dịp thị vệ thay ca, lại giả trò cũ leo lên đỉnh đại điện, đi về phía Bắc.

Hắn muốn dùng bảy viên Long Cước Tử này câu mệnh Nhiếp Chính Vương.

Càn Thanh cung canh phòng nghiêm ngặt, thử so sánh lại, Thừa Càn cung của tiểu hoàng đế quả thật như trò cười.

Thừa Uyên thu liễm hơi thở núp vào chỗ tối của hành lang Thiên Điện, yên lặng quan sát thị vệ cửa chính điện, dù đã biết trước, nhưng cũng phải tốn nửa ngày để nhìn ra trạm gác ngầm mà vị Thái phó đặt mai phục, không khỏi thở dài một tiếng trong lòng.

Nhiếp Chính Vương có tính đa nghi, thị vệ thủ bên người đông đảo không nói, còn muốn thêm mấy vị cao thủ giang hồ về bảo hộ. Quá trình tuyển thị vệ cực kỳ nghiêm ngặt, tiểu hoàng đế không thể xếp người mình vào, vì vậy cũng mời thêm cao thủ giang hồ về, cộng thêm một viên Thái phó trăm phương ngàn kế an giúp y ổn đặt trạm gác ngầm, đây cũng xem như là đòn sát thủ cuối cùng của tiểu hoàng đế.

Đáng tiếc mấy thị vệ thân cận được bày trí nghiêm ngặt, xung quanh Nhiếp Chính Vương an bài ba vị cao thủ võ lâm làm hộ vệ, dù người trong trạm gác ngầm có tiến vào, nhưng muốn dùng sức lực một người đối kháng hai tên cao thủ vượt xa năng lực bản thân, độ khó quả thực rất lớn.

Dù có lạc quan thế nào, thì tỉ lệ thắng chỉ khoảng ba phần mười.

Mà bốn phần mười còn thiếu, lại nằm trên người Thừa Uyên.

Tuy công phu Thừa Uyên tốt, vãng lai hoàng cung không biết bao nhiêu lần, chưa kể còn thường xuyên ngủ ở Thừa Càn cung, cơ sở ngầm của Nhiếp Chính Vương từ lâu đã bại lộ trước mặt hắn. Lúc Thừa Uyên ra ngoài đều phát hiện có người theo dõi, chỉ là khinh công không bằng hắn, nên toàn bị hắn vượt mặt.

Việc đã đến nước này, Thừa Uyên đã suy nghĩ kỹ càng mới đưa ra quyết định.

Lúc lão Thái phó nói, trong mắt đầy tiếc hận, nhưng không có nửa phần áy náy, còn lấy điển cố của Kinh Kha và Thái tử Đan để khích lệ hắn, đại khái chỉ xem Thừa Uyên là vị khách bên ngoài của tiểu hoàng đế.

Thừa Uyên không phản bác.

Khi tiểu hoàng đế vẫn còn là tiểu hoàng đế, hắn vẫn có thể làm bằng hữu của y; Chờ tiểu hoàng đế thật sự trở thành hoàng đế, nếu hắn may mắn không chết, dù vẫn còn giữ liên lạc với tiểu hoàng đế, nhưng cũng chỉ có thể làm khách mà thôi.

Ngẫm lại, lòng đầy chua xót.

Tuy nói vậy, nhưng chuyện Thừa Uyên muốn giúp tiểu hoàng đế chân chính chấp chương quyền to, y không hề do dự nhiều.

Con đường này, không tiến ắt lui, lui về thì chết.

Thừa Uyên cảm thấy bản thân hiểm khi hi sinh vì đại nghĩa, thay tiểu hoàng đế hi sinh, nghe rất khí phách.

Đêm khuya dần.

Bên trong Thừa Thanh cung, tiên nhân đã lay tam thánh điện. Thừa Uyên tính toán thời gian, thấy không sai biệt lắm, theo bản năng liếc mắt về phía Thừa Càn cung, cười cười, sau đó bắn viên Long Cức Tử thứ nhất.

Long Cức Tử hướng về phía cổng đồng trước điện, va chạm thật mạnh, âm thanh vang vọng cả điện, giống như tiếng chuông uy nghiêm. Động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên khiến đám thị vệ chú ý, lập tức phái người đi kiểm tra. Viên Long Cức Tử đã trói chặt kim giáp thân bên trên, Thừa Uyên hơi dùng sức, lôi cả người bắn lên trên, thoát khỏi vị trí cũ, núp trên mái Thiên Điện của Càn Thanh cung.

Thị vệ cảm thấy khác thường, gọi người tới thủ, để lại vài thị vệ và ba vị cao thủ võ lâm canh giữ trước điện, kiểm tra kĩ càng Thiên Điện, Thừa Uyên đang tạm thời ngừng chiến tranh, đương nhiên không thể tra được gì.

Nghỉ gây rối xong, Thừa Uyên lại bắn ra một viên Long Cức Tử, lúc này, là hướng về cửa sổ giấy phòng Nhiếp Chính Vương. Thừa Uyên tận lực tăng sức, viên Long Cức Tử không chỉ phá cửa sổ, mà còn mang theo tiếng gào thét sắc bén, khiến Nhiếp Chính Vương đang ngủ say phải giật mình tỉnh giấc.

Phát hiện động tĩnh đã vào trong tấm cung, bọn thị vệ không thể tiếp tục đứng canh bên ngoài. Thừa Uyên quan sát tỉ mỉ, thấy một vị cao thủ nằm vùng tiến vào mật đạo tấm cung, để lại một vị cao thủ khác ở ngoài điện, xem ra tiến triển khác thuận lợi.

Và nhiệm vụ của hắn có thể tiếp tục.

Thừa dịp thị vệ chưa kịp tới cứu giá, Thừa Uyên dựa vào viên Long Cức Tử thứ nhất phi thân vào góc chết dưới mái hiên điện, lặng lẽ mở cửa chính, không một tiếng động bắn viên Long Cức Tử thứ ba vào, quần trên chiếc ghế gỗ lư hương theo một góc độ quỷ quyết.

Phần còn lại, phải nhờ vào sự mạo hiểm của bản thân.

Thừa Uyên hít sâu một hơi, dùng tốc độ nhanh nhất lén vào bên trong, vừa mới tiếp xúc liền quăng bốn viên Long Cức Tử về phía người đang tức giận ngồi trên giường – Nhiếp Chính Vương.

Thị vệ xung quanh Nhiếp Chính Vương bị thân pháp đầy kinh ngạc của Thừa Uyên dọa trở tay không kịp, còn vị kiểm khách giang hồ kia dường như đã lường trước, cùng mật thám nằm vùng chặn mai phục của Thái phó, sau đó cấp tốc rút kiếm cản từng viên Long Cức Tử.

Như đã được bàn bạc kĩ càng, mật thám nằm vùng cố ý lỡ tay bỏ sót một viên, Long Cức Tử lập tức quần chặt cổ Nhiếp Chính Vương. Lúc này Thừa Uyên đang thả người giữa không trung, kỳ thực vô lực co rút bằng tâm ti ghìm chết đối phương, mà người bị dị vật quần cổ, đặc biệt là bằng tâm ti – một thứ vũ khí giết người lợi hại, Nhiếp Chính Vương đương nhiên không có cách nào bình tĩnh nổi, liên giọng hô người mở bằng tâm ti ra cho mình, nhanh chóng bắt thích khách.

Khi Thừa Uyên đáp chân xuống đất, thị vệ cấp tốc vung kiếm tràn tới, vừa vặn nhìn thấy mật thám nằm vùng siết bằng tâm ti quần trên cổ Nhiếp Chính Vương, ánh nến trong điện lập lòe phản chiếu hình ảnh gì đó.

Sau khi việc thành, cố gắng cất lực bảo toàn bản thân.

Trong chớp mắt, Thừa Uyên nhớ tới câu nói của lão Thái phó.

Đáng tiếc, hắn ngoài trừ một thân công phu và ám khí lợi hại thì chỉ là một kẻ trộm không ra hồn, đối mặt với nhiều thị vệ mang vũ khí như vậy, quả thật là thập tử vô sinh* a.

(*) Mười phần chết, không phần sống.

... Thôi thì sống thêm một khắc cũng tốt mà.

Thừa Uyên nghĩ vậy, phần chân lại tinh thần, dùng dao găm cản một đòn hiểm trước mặt.

8. Chương 8

Thừa Uyên không ngờ mình vẫn có thể tỉnh lại. Hắn cho rằng bản thân đang ở dưới địa phủ, nên thử suy nghĩ lời chào hàng thật hoành tráng: kẻ công lao giúp hoàng đế, tốt nhất là kiếp sau cho hắn tiếp tục làm đạo tặc. Nhưng khi hắn vận phân khó khăn nhấc mi mắt lên, cảnh tượng đập vào khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Chiếc màn trướng đính hột tím treo trên cái giá giường, long văn chìm màu vàng, mơ hồ lộ ra khí tức đòi bại, dấu hiệu này đã từng không được coi trọng, bên trong đỉnh đốt hương liệu cao cấp, mơ hồ hiện ra khung cảnh xung quanh.

Đây là chiếc giường lớn trong Thừa Càn cung.

Nghĩa là được cứu rồi... Thừa Uyên muốn cười một cái biểu thị sự vui mừng, nhưng tiếc thay cơ nhục cứng ngắc không cho hắn cơ hội này. Thậm chí cả môi cũng không nhúc nhích nổi, cả người tê dại như không phải của mình.

Thừa Uyên không khỏi hoài nghi đây có phải là kết quả sau khi rơi vào tay Nhiếp Chính Vương, chịu cực hình bóp nát gân cốt toàn thân.

Đương nhiên nếu là như vậy, tiểu hoàng đế phải phụ trách nuôi hắn cả đời.

Hơn nữa còn phải báo thù cho hắn.

Thừa Uyên mơ màng suy nghĩ.

Trong tầm nhìn chật hẹp, một gương mặt lạ bỗng xông vào, trông có vẻ là một thầy thuốc. Thừa Uyên sợ hết hồn, nhưng về mặt đối phương hơn cả sợ hãi là kinh hãi: “Tĩnh rồi! Tĩnh rồi tĩnh rồi tĩnh rồi— Người đâu! Mau đi bẩm báo hoàng thượng!”

Nhất thời, Thừa Càn Cung vốn vắng lặng như không có ai ở bỗng bật ra nhiều tiếng thán phục nhỏ cùng những âm thanh nức nở.

Thừa Uyên không rõ vì sao đám cung nhân rõ ràng không quen biết, chỉ vì mình vừa tỉnh, lại làm ra bộ dáng khoa trương như vậy, thế nhưng câu nói vừa rồi đã để lộ thông tin mà Thừa Uyên mong muốn.

“Mau bẩm báo với hoàng thượng.”

Tiểu hoàng đế, rốt cuộc đã chấp chương chính quyền, trở thành hoàng đế thực sự.

Thật đáng mừng, thật đáng mừng.

Thừa Uyên yên lòng ngắt đi lần thứ hai.

...

Thừa Uyên bị mùi thuốc đánh thức.

Từ nhỏ đến lớn, thứ hắn phiền nhất chính là vị thuốc thảo dược, thường hay trốn những buổi học rèn luyện cơ bản về thuốc, vì thế mà bị sư phụ đánh mấy cái, cũng may Thừa Uyên lớn tới chừng này vẫn chưa chịu phải thương tổn gì, nên không bị mấy thứ thuốc dày vò.

Mà giờ đây, mùi thuốc đã xông thẳng vô lỗ mũi hần rồi!

Thừa Uyên nhú chặt lông mày, ngưỡng cổ, lại bị ai nắm chặt cằm, đành phải mở mắt, liếc nhìn cái muỗng chứa thứ nước đen thui kê bên môi, không khỏi phìen muộn méo mặt né tránh.

Vừa động, hần mới phát hiện mình bị người ta gắt gao ôm chặt trong lòng, một bàn tay để ngay bên khớp hàm, thủ pháp cực kì thành thạo, chỉ hơi dùng sức đã ép hần mở miệng ra, đổ tràn thứ đắng cay vào bên trong.

Thừa Uyên không kịp chuẩn bị nuốt một cái ực, cảm thấy toàn bộ khí lực đều bị vị thuốc thấm đầy, nhất thời cảm thấy mắc ói, lúc đầu óc hần còn đáng choáng váng, người phía sau bỗng gọi tên hần: “Thừa Uyên.”

Là tiểu hoàng đế.

Giọng nói trầm thấp thật dễ nghe, cũng thật xa lạ. Thừa Uyên mơ mơ màng màng nghĩ.

Tiểu hoàng đế gọi tên hần xong thì không nói gì thêm, một tay ôm chặt sau lưng hần, tay kia nắm lấy vạt áo hần, còn cái cằm thì dựa trên vai Thừa Uyên.

Thừa Uyên hoài nghi có phải y đang khóc không, rất muốn quay đầu lại nhìn tiểu hoàng đế – cái người kiêu ngạo luôn ngược mặt nhìn trời, nhưng lực bất tòng tâm, há miệng, cũng chỉ phát ra tiếng khàn khó nghe, không khỏi cảm thấy nhục chí.

Tiểu hoàng đế chỉ thất thố trong khoảng thời gian rất ngắn. Khi cung nhân tới mang chén thuốc xuống, Thừa Uyên cảm thấy hô hấp của người phía sau đã bình phục lại. Cung nhân lui ra đứng cạnh bàn, nhưng không rời đi, cất giọng the thé nói: “Lục Bộ Thượng Thư và Thái Hậu nương nương đang ở Càn Thanh cung, chờ hoàng thượng tới nghị sự.”

Lời nói tuy cung kính, nhưng lại mơ hồ lộ ra mùi vị cưỡng ép. Thừa Uyên đoán tiểu hoàng đế vẫn chưa giải quyết hết tàn cục triều đình sau khi Nhiếp Chính Vương ngã xuống, cảm thấy lo lắng, miễn cưỡng kéo kéo ngón tay, nắm lấy tay tiểu hoàng đế rồi gõ gõ như muốn động viên, lại bị tiểu hoàng đế trở tay nắm chặt, một lúc sau mới buông ra.

Lúc tiểu hoàng đế đứng dậy đỡ Thừa Uyên nằm xuống ngủ vẫn luôn bị người ta thúc giục phải đi, nhưng lại không trực tiếp rời đi. Y cúi đầu kê bên tai Thừa Uyên, bàn tay vuốt ve vòng ngọc không biết đã đeo lên từ lúc nào, khẽ nói: “Chờ ta.” Ngữ điệu rất trịnh trọng.

Thừa Uyên trừng mắt nhìn. Hần đang trọng thương, ngoại trừ dưỡng thương ra thì chẳng làm gì cả, chờ một chút cũng đâu có sao?

Mà đến khi thực sự phải chờ, hần lại chịu không nổi. Khi hương cháy khoảng một nửa, Thừa Uyên thân bất do kỷ ngủ thiếp đi. Trước khi sắp ngủ, Thừa Uyên đột nhiên nhớ tới câu “Chờ ta” của tiểu hoàng đế có lẽ không phải bảo mình chịu đựng không ngủ.

Về phần có ý gì, Thừa Uyên không còn tâm tư để suy nghĩ.

E rằng chỉ có thể đợi đến ngày mai, trực tiếp hỏi tiểu hoàng đế.

9. Chương 9

Quả nhiên tiểu hoàng đế không có ý bảo hần cố gắng chống đỡ không ngủ đợi y về, bởi vì tối hôm đó y căn bản không trở về.

Thừa Uyên nghĩ, tiểu hoàng đế nay trở thành hoàng đế, chắc đã trở về Càn Thanh cung, trong lòng hần đương nhiên vui mừng, còn mang theo chút tiểu nhân đắc ý — tiểu hoàng đế để hần ở nơi này dưỡng thương, vậy chẳng phải bây giờ hần đã trở thành chủ nhân của một cung điện to lớn sao, chà chà, thứ tốt đều ở đây, nếu có thể chuyển về nhà thì tuyệt quá!

Đáng tiếc, Thừa Uyên vẫn chưa thể xuống giường đi lại.

Không chỉ không thể di chuyển, mà còn phải ngày ngày uống cái thứ thuốc đen thui đắng ngắt.

Chưa kể đám thái giám cung nữ nếu như thấy hấn có chỗ nào bất thường liền như mất cha mất mẹ, hối hả chạy tới khuyên can chủ nhân xin hãy cẩn thận.

Còn vì cái vị thái hậu mà hấn không có chút xú hảo cảm nào nói muốn gặp mà phải chịu bị người dẫn vật quăng lên kiệu, rung lắc đến độ phun hết dịch chua trong dạ dày, sau đó được người của tiểu hoàng đế chặn lại, dẫn hấn trở về cung.

Thỉnh thoảng còn nghe vị thái phó nói lời sâu xa về việc cậy công mà kiêu, rồi giảng dạy tác hại xấu của nó và mấy hạng mục buồn chán, về sau bị tiểu hoàng đế đuổi đi, nhờ đó hấn mới khôi phục công việc dưỡng bệnh buồn chán.

Còn nữa...

Hấn muốn về nhà.

Năm ngày trôi qua, tiểu hoàng đế trở lại thăm Thừa Uyên, lúc đó Thừa Uyên đang nhàm chán nằm trên giường chơi đùa với cái mao không nhìn ra màu sơn. Thấy tiểu hoàng đế đến, Thừa Uyên chỉ kịp chào một tiếng, tiểu hoàng đế hoàn toàn không coi mình là người ngoài, ngồi xuống cạnh mép —

Sàng thấp.

Thừa Uyên cười mỉa ngồi dậy.

Tiểu hoàng đế xem như không thấy bộ dáng tức giận của hấn, tay vòng qua dưới nách ôm ngang hấn, xuyên qua hành lang tiến vào Thiên Điện.

Thừa Uyên kinh ngạc nhìn tiểu hoàng đế năm xưa mập mạp, sau khi giảm béo sao lại biến thành một thân cơ bắp như vậy, tâm lý hấn đầy tức giận bất bình, tiểu hoàng đế buông tay, bảo Thừa Uyên vươn tay ôm bả vai y, dựa nửa trọng lượng lên người y.

Thừa Uyên lén nhìn một cái, tiểu hoàng đế mím môi, bộ dạng trông như đang tức giận với ai đó, cánh tay khó phát hiện khẽ run lên.

Tốt, tâm lý Thừa Uyên đã cân bằng lại.

Hấn biết tiểu hoàng đế muốn “vuốt lông” mình, đương nhiên sẽ không lì lợm nói mình khỏe mạnh tự đi được, huống chi đã bị thương thành cái dạng này, hơn nữa còn nằm trên giường lâu như vậy, lực tay hấn e rằng không bằng cả tiểu hoàng đế, bởi vậy không dám cậy mạnh, chỉ nhẹ buông cánh tay ôm vai tiểu hoàng đế, thuận thế nắm chặt cổ tay y nói: “Ta muốn thử đi một lát.”

Tiểu hoàng đế nghe vậy, biểu tình trở nên nghiêm nghị hấn, phản đòn nắm chặt cánh tay Thừa Uyên, tựa như có lời muốn nói, lại không thể mở miệng, chỉ tiến lên vài bước đứng trước mặt Thừa Uyên, bày ra bộ dáng bảo vệ.

Đùi Thừa Uyên vô lực, còn chưa đi được vài bước đã lực bất tòng tâm bỏ nhào về phía trước, may mà tiểu hoàng đế đã sớm chuẩn bị sẵn, liền đỡ lấy hấn. Rõ ràng hấn cao hơn tiểu hoàng đế cả cái đầu, nhưng tư thế dựa vào ngực y lại trông rất tự nhiên.

“Lần này không tính.”

Hấn rời khỏi ngực tiểu hoàng đế, an tâm tĩnh khí rót nội lực vào trong kinh mạch ở hai đùi, quả nhiên có thể kiên trì được một lát, khắp khênh bước đi, thẳng đến khi đi tới trước ghế mới dừng lại.

Rõ ràng có tiến triển là chuyện đáng mừng, nhưng Thừa Uyên không sao vui nổi, hấn có chút mơ màng.

Tiểu hoàng đế vẫn luôn trầm mặc đứng một bên nhìn toàn bộ, lúc này đây, y tiến tới đỡ hấn ngồi lên ghế, im lặng nửa khắc, rồi mới thấp giọng nói: “Bên đầu gối trái của ngươi có một vết thương do đao chém, cho nên...”

Thừa Uyên đã hiểu.

Hấn nói: “Ồ.”

Nha, hấn què rồi.

Tiểu hoàng đế nhìn sắc mặt Thừa Uyên dần tối sầm, trong lòng bỗng có linh cảm không lành, y gấp gấp giải thích: “Hồ thái y am hiểu nhất là nối xương, khẳng định có biện pháp. Còn nữa, Tử Phạt Cốt Tủy Tủy Lục đã tìm được tung tích, chỉ cần năm ngày sau là có thể đem về. Bó xương chườm nóng đều đã chuẩn bị đầy đủ, còn có –”

Thừa Uyên giương mắt nhìn hấn, tiểu hoàng đế đột nhiên nghẹn lời.

Lòng tiểu hoàng đế đã sớm rõ, mấy tên lang băm cũng nói với y rằng, dù y có nỗ lực làm gì đi chăng nữa, cũng chỉ có thể giúp Thừa Uyên cảm thấy dễ chịu hơn một chút mà thôi.

Thừa Uyên quả thật, què rồi.

Thừa Uyên thở dài, vươn tay vỗ vỗ khuôn mặt gắt gao căng cứng của tiểu hoàng đế: “Cảm ơn người.”

Dừng lại một chút, hấn lại bổ sung: “Cái này cũng không phải chuyện to tát gì, ta vẫn còn sống mà. Chỉ là...”

Chỉ là cảm thấy thương tâm thôi.

Thật muốn về nhà a.

Thừa Uyên nghiêng đầu, nhìn cảnh vật quen thuộc mà mình đã từng đi tới đi lui không biết bao nhiêu lần, cảm thấy khóe mắt có chút chua chua.

10. Chương 10

Tiểu hoàng đế ra lệnh, Thừa Uyên muốn gì thì cứ cho hấn.

Vì vậy, Thừa Uyên có một kho trân phẩm lớn, nào thì cây san hô cao bằng người, nào thì ngọc trai ở Nam Dương, ngọc bích tùy, đồng hồ thủy tinh, vân vân, mấy thứ này đều không hiếm lạ. Mỗi ngày, hấn nằm trên giường thưởng thức từng món vật, chuyện này khiến Thừa Uyên có cảm giác như mình đang dùng thân thể hai mươi tuổi trải qua cuộc sống sinh hoạt lúc về hưu của sư phụ.

Có lần lão thái phó đến thăm hấn, dặn hấn làm sao biểu hiện trước cả triều đình, biểu tình cổ quái hồi lâu, sau đó thở dài một câu, vuốt râu bạc mập mờ dạy dỗ: “Không được thị sủng mà kiêu.”

Thừa Uyên nghĩ thầm, bản thân được sủng chỗ nào mà kiêu chứ, nhưng mấy thứ đồ sở hữu mà không tốn tí sức này thật không mấy thành tựu, thua xa cảm giác mình cực khổ mưu tính trộm tới tay, hấn không thích như vậy tí nào, chỉ nhờ lão thái phó, mang tất cả đồ vật trở về.

Lão thái phó lắc đầu, tỏ vẻ trách trời thương người.

Thừa Uyên không hiểu vì sao.

Chính hấn cũng thấy kì quái, năm đó tiểu hoàng đế tặng cho hấn nhiều đồ vật, tuy không trân quý bằng những thứ này, hay bất cứ gì khác, hấn đều bảo quản như trân bảo, vậy tại sao bây giờ không được?

Thừa Uyên cảm thấy, lí do là vì mình quá nhàm chán.

Hoàng Cung tuy rất tốt, nhưng đây không phải nơi một tên trộm nên ở, Thừa Uyên rãnh đến sắp sinh bệnh rồi.

Vì vậy hấn nói với tên thái giám cười nịnh nọt kia vài câu, tên đó lập tức vui vẻ chạy đi.

Tiểu hoàng đế dạo này bận rộn, gò má gầy đi không ít, thần sắc do quá lao lực mà có chút uể oải, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, vừa tiến vào đã thấy bình hoa lớn ở góc phòng đề lên người Thừa Uyên, không khỏi bật cười.

Thừa Uyên nghe thấy, cố gắng đứng lên, một mặt đỡ bình hoa một mặt nói với tiểu hoàng đế: “A, sao người lại đến đây?”

Tiểu hoàng đế không cười: “Không phải người nói muốn gặp ta sao?”

Thừa Uyên nháy mắt mấy cái: “Đâu có nha, ta nhờ tiểu tử kia lấy chút đồ vật về.” Dừng một lát, hần hậu tri hậu giác bù thêm một câu: “Ha, nhưng ta quả thật muốn gặp ngươi, chỉ sợ ngươi bận.”

Tiểu hoàng đế thỏa mãn.

Tiểu hoàng đế hỏi: “Ngươi muốn gì?”

Kỳ thực y rất bất mãn chuyện Thừa Uyên trả một kho trân phẩm về, mà lời lão thái phó cũng có lí, một tú vu lâm phong tất tởm chi, điều thái xuất đầu thương tất dã*, y không thể liều lĩnh một ván này nữa.

(*) Cây cao vượt rừng gió sẽ dập, chim bay vượt đàn chịu súng săn (Nguồn)

Thừa Uyên ở phương diện này cực kì chậm hiểu, sờ sờ mũi do dự không biết làm sao.

Hần muốn lấy về số Long Cức Tử còn lại.

Một màn ám sát lúc trước, lúc Thừa Uyên vẫn còn ý thức, Long Cức Tử trên tay đã hao tổn hơn nửa, Thừa Uyên chỉ mong được giữ hai viên còn lại, cũng xem như an ủi.

Không ngờ tiểu hoàng đế trực tiếp đen mặt, cứng rắn nói: “Cái này không được.”

Thừa Uyên có chút ngoài ý muốn, nhưng lại không thấy bất ngờ, vẻ mặt không mang tí cảm xúc xúc, cúi đầu, đáp: “Ừm.”

Tiểu hoàng đế dịu giọng xuống, nhưng vẫn từ chối: “Cái này không được, ngươi thay cái khác. Ta đều cho ngươi, cái gì cũng được.”

Thừa Uyên đồng ý.

Nhưng cái gì hần cũng không muốn. Hần chỉ muốn Long Cức Tử của hần.

Hần muốn về nhà.

11. Chương 11

Thừa Uyên không dám nói với tiểu hoàng đế chuyện về nhà, tiểu hoàng đế tỏ vẻ không vui quá rõ ràng, không còn giống một đại nhân vật khiếm tốn được các cung nữ dùng ánh mắt ái mộ ngắm nhìn.

Thừa Uyên cảm thấy, có lẽ bởi vì thân phận của mình quá xấu hổ.

Tiểu hoàng đế đối với hần, ít nhiều gì cũng có chút tình nghĩa ngày xưa, Thừa Uyên trong lúc không rõ đã bị nhúng vào chất dơ bẩn của triều đình một cái, nếu bây giờ thả ra, e rằng không thể an tâm nổi.

Gần đây lão thái phó hay mang sách sử đến ép Thừa Uyên học.

Lời nói lão thái phó đầy ý vị sâu xa, khiến Thừa Uyên cảm thấy một kẻ trộm cũng có thể học hỏi, nâng cao trình độ nghiên cứu đồ cổ, thuận tiện cho công việc, vì vậy liền xem từng quyển. Chỉ không hiểu tại sao, xem lâu dần, tâm lý cũng dần nguội lạnh, cuống quít tìm ai đó có thể làm tan chảy khối băng trong lòng, giống như muốn giải tỏa tâm sự.

Nhưng tiểu hoàng đế đã trở thành hoàng đế, đương nhiên rất bận rộn, Thừa Uyên thân phận thấp, lời nhẹ, không thể cậy mình có công mà đi quấy rầy y, tiểu hoàng đế cũng không chủ động tới Thừa Uyên, cho nên không có cơ hội gặp nhau.

Tính ra, đã một tháng Thừa Uyên không gặp y.

Ngày hôm đó, Thừa Uyên chuẩn êm tới hồ Túy Cung, ngồi ở ngoài cửa sổ nghiên cứu chốt khóa chưa từng thấy bao giờ, bất thành lĩnh bị một bàn tay vỗ lên vai một phát.

...Sao hần lại có cảm giác lực đạo này quen thuộc như vậy.

Thừa Uyên quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy tiểu sư đệ đã lâu không gặp.

“Tam sư huynh vốn mạnh hơn ta, thế nhưng vừa gặp lại không hủy chiêu của ta, vô vị”

Tiểu sư đệ oán giận lắm lắm.

Thừa Uyên sờ mũi, an nhàn trong cung đã lâu, quả thật không quen cảm giác khi làm kẻ trộm, lúc nào cũng bày tư thế đề phòng khi bị đụng chạm — nếu làm như vậy, lão ngự y tuổi già sức yếu đã bị hấn ném bay 800 lần!

Vì muốn lảng sang chuyện khác, Thừa Uyên thuận miệng hỏi: “Sao đệ lại tiến cung? Vẫn chưa tới kỳ xuất sư mà?”

Tiểu sư đệ bắt chước tư thế ngồi chồm hổm của hấn, một bên mò mò chốt khóa, một bên trả lại: “Sư phụ bảo ta đem huynh trở về.”

“Sư phụ?”

Đôi mắt Thừa Uyên sáng lên, tinh thần đại chấn, cấp tốc phá khóa cửa, vội hỏi: “Sư phụ nói thế nào?”

Tiểu sư đệ tiếc nuối liếc mắt nhìn chốt cửa một cái, quay mặt lại chỉnh chu thần sắc, chỉ vào mũi Thừa Uyên nói: “Sư phụ mắt húng. Ta cũng không thích. Đã bảo nếu sống sót sẽ trở về. Tam sư huynh nói không giữ lời!”

Thừa Uyên nghĩa chính từ nghiêm: “Ta đây đang dưỡng thương mà.”

Tiểu sư đệ cười như không cười, xé da hổ làm cờ lớn*: “Bộ ở nhà không nuôi được sao? Ta thấy huynh ở trong cung không chịu luyện tập, về ta méc sư phụ cho coi, hừ hừ”

(*) mang ý tỏ vẻ uy hiếp.

Thừa Uyên ừ ừ.

“Hay là...”

Con người tiểu sư đệ xoay tròn một cái, hoài nghi quan sát Thừa Uyên: “Tam sư huynh không nữ?”

Thừa Uyên bĩu môi.

Hấn đương nhiên cam lòng, chỉ sợ người kia không nữ, y không nữ hấn cũng khôn nữ.

Nghiệp chướng á.

“Còn nữa nha, Nhị sư huynh cũng nói vậy.” Tiểu sư đệ chấp hai tay sau lưng học y chang bộ dáng Nhị sư huynh: “Bên thái hậu đã có động tĩnh, một đứa ngốc như Thừa Uyên, nếu không muốn biến thành bia ngắm, thì tốt nhất mau kêu hấn thu thập trở về cùng tiểu sư đệ.”

Thừa Uyên bất đắc dĩ chột chột lớp giấy trên cửa sổ: “Phải ngay bây giờ sao?”

Tiểu sư đệ cười bốn cợt: “Biết ngay huynh sẽ nói thế mà. Cho huynh nửa canh giờ cáo biệt đây.”

Thừa Uyên suy nghĩ một lát, gật đầu đáp ứng: “Thế cũng được.”

Vì vậy Thừa Uyên tìm tiểu hoàng đế cáo biệt.

Thừa Uyên đoán tiểu hoàng đế chắc đang ở Càn Thanh Cung xử lý công việc.

Thành thật mà nói, hấn đối với cái nơi u ám không những khiến mình bị trọng thương mà còn bị què vẫn mang bóng ma trong lòng, nhưng nghĩ tới việc hấn tới đây để gặp hoàng đế, trong lòng không còn khó chịu như trước.

Khinh công của Thừa Uyên vẫn còn chưa khôi phục, trong lúc này, muốn vượt nóc bằng tường đương nhiên không được, chỉ đành ngoan ngoãn đi bộ.

Thái giám cung nữ ở Càn Thanh Cung không thân mật như ở Thừa Càn Cung, ngoại trừ tên Đại thái giám ban đầu dùng những câu hỏi mang tính tượng trưng cản hấn lại, sau đó liền đi thông báo hoàng đế, thì những người khác đều cúi đầu xem như không nhìn thấy, cũng không ai đến dìu hấn vào.

Thừa Uyên khập khễnh tiến vào đình viện bên trong Càn Thanh Cung chờ đợi. Giác quan nhạy bén được rèn luyện của kẻ trộm khiến hấn nghe thấy thanh âm tiểu hoàng đế. Âm u, trầm thấp, không thể nhận ra.

Ngưng thần đến nhìn, tiểu hoàng đế đang ngồi cùng vị phu nhân mặc y phục hoa lệ ngồi trên vị trí cao, khuôn mặt cả hai đều bị bóng tối che khuất.

... Có vẻ như đến không đúng lúc.

Thừa Uyên mím môi, nhìn thấy Đại thái giám lúc này tới báo tin đang nơm nớp lo sợ chờ bên ngoài, hiển nhiên chưa kịp thông báo.

Được rồi, xem ra không thể gặp lần cuối.

Thừa Uyên buồn bã thở dài.

Hắn trở về Thừa Càn Cung, như trước kia lấy giấy bút trong ngăn tủ đầu giường ra. Lúc này, trong tủ đã có thêm thuốc mỡ và Đông Cung Đồ. Thừa Uyên biết, có lẽ tiểu hoàng đế thường hay ở lại Thừa Càn Cung nên mới thành thế. Sẽ có rất nhiều người làm bạn với y, không cần sự trợ giúp của mình nữa.

Cho nên từ Thừa Uyên để lại trong thư, trước sau như một hai chữ “Ta đi”, thế nhưng dòng cuối lại có một câu không bình thường “Sẽ trở về”.

Lúc đi, tiểu sư đệ công Thừa Uyên cứ cằn nhằn liên miên: “Tam sư huynh, chỗ nào không bị sao lại bị thương ngay chân? Cứ cằn nhằn cằn nhằn. Về sau huynh nên luyện tập chăm chỉ vào, nếu thua cả ta thì gay lắm.”

Thừa Uyên trừng mắt cười mắng, thoải mái thư sướng đầu vô mồm với tiểu sư đệ suốt chặng đường, không cẩn thận ngã đầu, bị ánh sáng mặt trời chói cay mắt.

Nhưng trước sau hắn đều không dám quay đầu lại.

12. Chương 12

Nhị sư huynh nói: “Đi nhanh lên, chỉ hai ngày nữa, bên trong liền sôi sùng sục.”

Lúc nói lời này, Nhị sư huynh khẩn trương đưa món đồ chơi gần nhất cho sư phụ, vừa cầm bao quần áo của Thừa Uyên quăng lên chiếc xe ngựa nhỏ.

Thừa Uyên vịn cửa viện rách rưới, sưng sốt một hồi.

Tiểu sư đệ sau khi buông hắn ra liền biến thành bộ dáng hoảng loạn sốt ruột bần bịu, cũng tiến vào viện thu thập đồ. Thừa Uyên vất vả mò mẫm khoảng không, mới bắt được vạt áo Nhị sư huynh: “Làm gì vậy a?”

Nhị sư huynh bạo lực cốc đầu hắn một cái: “Đệ tử tưởng tiểu sư đệ sẽ làm việc thỏa đáng sao? Lát hồi nhất định có người tìm đến đây! Người đó, mau chuẩn bị đi!”

Tiểu sư đệ mặt mày xám xịt lộ đầu ra không phục hô to: “Có bản lĩnh thì nhị sư huynh người tự đi mà làm! Ta đã cố gắng bỏ qua mấy thứ rồi!”

Nhị sư huynh phóng đại rống lên: “Bỏ qua cái rắm á! Quan gia*! Biết cái gì gọi là quan gia không! Lục xoát hết nhà này tới nhà kia, người tưởng chậm lắm sao?”

(*) tra gg thì bảo cách gọi khác của hoàng đế.

Rống xong, sư huynh – vị thương nhân đã quen sống trong nhung lụa mấy năm nay lấy ống tay áo lau lau cái trán không biết lúc nào đã đổ mồ hôi, cố tĩnh tâm lại, rồi mới vỗ vai Thừa Uyên: “Đón người xong, sư phụ bảo dẫn người đi, nói là đi Giang Nam ngắm phong cảnh, có trời mới biết ông ấy đã coi trong vật bảo nhà nào.”

Sư huynh ném một ánh mắt “Người hiểu mà” qua, khoe miệng Thừa Uyên giật giật một cái, bất động thanh sắc tiến lên một bước, cung kính nói với người phía sau Nhị sư huynh: “Sư phụ.”

Sư phụ chấp tay sau lưng đứng giữa sân, đôi mắt quét một vòng nhìn những đồ vật cổ quý giá từ đầu đến chân Thừa Uyên, nhưng tuyệt không nhìn chân trái không được tự nhiên của hắn. Thừa Uyên bị ông nhìn đến nổi da gà, may mắn mình đang bị thương, không đến nỗi bị sư phụ dẫn vật.

Sư phụ chậm rãi nói: “Về rồi à?”

Thừa Uyên cúi đầu phục tùng: “Đã về”

“Ta nghe A Tuyên nói ngươi hoang phế võ công đã lâu rồi?”

Không biết sư phụ động thủ từ lúc nào, chỉ trong chớp mắt ông đã mang tiểu sư đệ đang xem kịch ở bên cạnh tới trước mặt, mặt tiểu sư đệ liền nhả lại, thấy Thừa Uyên, lập tức dùng hai tay che lỗ tai. Bất ngờ là, Thừa Uyên không hề động thủ, chỉ ngẩn ngơ trả lời: “Vâng.”

Nhìn tiểu sư đệ nghi thần nghi quỷ nhìn mình, Thừa Uyên rất muốn cười. Hắn sẽ không tính toán mấy việc này trước mặt sư phụ, hơn nữa, trong lòng hắn cũng rất hổ thẹn.

Thừa Uyên biết mọi người chỉ muốn tốt cho hắn.

Hắn vốn chỉ nghĩ dùng một cái mạng này, đi cứu tiểu hoàng đế – cái người làm rung động tâm thần hắn, nhưng đâu có ngờ rằng, chỉ dựa vào khí phách thiếu niên, một chiêu kiếm sương hàn mười bốn châu, đơn giản lại không thận trọng như thế, đụng phải thiên la địa võng giăng đầy. Hắn chém đứt bao nhiêu tơ nhện, muốn đi cứu người, nhưng không ngờ lại buộc chặt mình vào bên trong.

Nếu như Thừa Uyên lộ ra một điểm sơ hở, trực tiếp chết trong cuộc ám sát, vậy thì đối với bất cứ ai, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều, nhưng hắn không chết, hơn nữa tuyệt đối không có ý định đi tìm chết.

Chết, chuyện dễ dàng như vậy, làm lúc nào chẳng được? Nhưng cái mạng này, hắn vẫn quý trọng lắm, có rất nhiều tác dụng nha. Với lại còn rất nhiều người yêu thương hắn – Sư phụ nè, Nhị sư huynh nè, tiểu sư đệ nè... A, hình như hơi ít. Vậy bổ sung thêm Tiểu Nguyệt bán đậu hủ đầu hẻm, lão La la tử phở lý (?), Cố thúc dạy hắn nướng rượu...

Còn có tiểu hoàng đế.

Tiểu hoàng đế làm hoàng đế, không còn khả ái như trước nữa, cũng không thường xuyên gặp mặt hắn, lạnh lùng như một người xa lạ. Mà Thừa Uyên cảm thấy, y vẫn còn quan tâm hắn lắm, không muốn hắn chết. Về phần quan tâm đến mức độ nào, hắn không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ.

Nếu vẫn còn sống, hắn sẽ không dễ dàng chết đi. Mà nay đã có người nhà nguyện ý lao tâm lao lực vì hắn, khiến hắn cảm thấy may mắn cảm kích biết bao.

Sư phụ không nói gì thêm, ném một quyển công pháp qua rồi về phòng thưởng thức mấy thứ bảo bối của ông. Tiểu sư đệ gào to tố cáo sư phụ giấu của riêng, bị ông phạt đứng trên cành cây ở sân sau. Thừa Uyên sờ sờ quyển sách quý mà sư phụ trân trọng, thường dấu trong rương, chỉ khi đến ngày lễ mới cho họ một vài món và sách để xem, cảm thấy buồn cười, cũng rất cảm động.

Thừa Uyên hiểu, sư phụ đang khuyên hắn đừng từ bỏ. Mà nếu họ đã không từ bỏ hắn, sao hắn có thể từ bỏ cho được?

Hành lý Thừa Uyên không nhiều, kỳ trân dị bảo và văn vật đều để lại cho sư phụ, còn bản thân thì chỉ đơn giản tắm rửa, thu thập xong đồ vật thường dùng rồi lên xe ngay.

Bước lên xe, Nhị sư huynh bỗng nhiên ho hai tiếng, hắng giọng lại, hỏi Thừa Uyên: “Muốn chết không?”

Thừa Uyên chỉ yên lặng nhìn Nhị sư huynh.

“A, không phải.” Nhị sư huynh có vẻ chột dạ, thấp giọng hỏi: “Ý ta là, nếu đệ ‘chết’, tiểu hoàng đế sẽ không đến mức sợ chuột ném vỡ đồ... Dù sao ta cũng là người phụ trợ trung kiên, khụ khụ, của hoàng đế, tốt xấu gì cũng phải nghĩ thay y...”

Thừa Uyên trừng mắt nhìn sư huynh.

Hắn luôn cảm thấy tiểu hoàng đế sẽ không vì mình mà từ bỏ kế hoạch lớn như vậy, mà hình như tiểu hoàng đế vẫn rất quan tâm hắn. Coi như vì việc lớn thoái nhượng một lần, Thừa Uyên không nghĩ chuyện của mình sẽ làm tiểu hoàng đế hao tổn gì.

“Vậy thì ‘chết’ đi.”

Trầm mặc nửa ngày, Thừa Uyên nghiêm nghị đáp.

Hắn lưu luyến vuốt ve vòng ngọc trên tay, cẩn thận từng li từng tí, cởi ra, đưa cho Nhị sư huynh.

Phu xe là người trong phủ Nhị sư huynh, già dặn kinh nghiệm, thấy ông chủ nhìn, liền đi tới, đỡ Thừa Uyên ngồi lên xe ngựa, cầm lấy thấy thông hành Nhị sư huynh đưa, sau đó quay đầu sang hỏi Thừa Uyên muốn đi đâu.

Thừa Uyên nghĩ một lát, trả lời, muốn tới phủ Tế Nam.

Hắn muốn đi nhìn Không Lệ.

13. Chương 13

Ở Không Lệ có một ngọn núi lớn, truyền thuyết kể rằng đây chính là Đông lâm Kiệt Thạch, nơi mà Tào Tháo từng đến. Ngọn núi không quá cao, ước chừng ba trăm trượng, đá cỏ chen lẫn vào nhau, nhìn qua rất bình thường, khung cảnh xung quanh dưới ánh sáng ảm đạm lúc sắp bình minh, càng lộ thêm mấy phần quý quýet.

(*) miêu tả việc lên núi Kiệt Thạch ngắm nhìn biển lớn xung quanh như nuốt mặt trăng, mặt trời và các sao, biểu thị tinh thần và chí hướng chính trị của Tào Tháo. Đây là một bài thơ vịnh vật tổ chí ưu tú trong thơ ca Trung Quốc. (Nguồn)

Thừa Uyên nhìn sương trên đỉnh núi trắng như bụng cá trạch, cười cười, nói lời tạm biệt với Cận thúc vì phải chăm nom xe ngựa mà ở dưới chân núi, tự mình kéo theo đôi chân què, từng bước từng bước leo lên núi.

Đường núi gồ ghề hoang vu, cỏ dại cao đến tận mắt cá chân. Thừa Uyên đạp đạp, cảm thấy khó đi hơn, đề khí ngưng thần sử dụng khinh công, chỉ mới mấy bước đã vượt cách đó thật xa, ngoài trừ lúc tiếp đất có chút bất ổn, mặt khác thì không hổ danh là ‘Thảo Thượng Phi’ (Bay trên cỏ) nổi danh của sư phụ.

Đi vào sâu bên trong, Thừa Uyên cảm thấy dưới chân mình hình như có vật sống động dậy, cúi đầu nhìn, thì ra là một con cẩu xà không biết từ nơi nào tới. Con cẩu xà kia có lẽ mới ngủ đông dậy, ánh mắt lim dim nhìn thẳng Thừa Uyên, chậm rì rì xoay người muốn chạy, bị Thừa Uyên nhanh lẹ bắt được, sờ nắn trên chọc bảy tắc xà một phen, sau đó mới vứt trở về rừng.

Kỳ thực Thừa Uyên rất yêu thích cây cỏ sinh linh.

Trước khi sư phụ nhận nuôi hắn, Thừa Uyên đã sống tại cái nơi hoang sơ dã lĩnh này năm, sáu năm, chơi đùa cùng với chúng nó, cơ hồ không có ai ở đây. Lúc Thừa Uyên ở đây cơ hồ không có Cẩu xà hay con xà nào nữa. Thừa Uyên nhớ, cổ hương của hắn ở trên Thạch Đầu Sơn hoang vu.

Thừa Uyên nghĩ tới nghĩ lui, bây giờ chưa phải lúc.

Hiện tại, hắn có chuyện quan trọng hơn.

Đỉnh núi đá kiêu ngạo đứng thẳng, cao hơn mười trượng, bên trên không có lấy một cọng cỏ, cộng thêm địa thế chót vót, khiến người nhìn phải phát khiếp.

Thừa Uyên ngẩng đầu nhìn hồi lâu.

Nếu như chân trái không bị thương, đối với hắn, vách đá này chẳng tính là gì. Chỉ là bây giờ không phải lúc trước, tình hình này đối với hắn có chút khó khăn.

Khóe miệng hắn câu lên một nụ cười, trái phải vòng quanh vách đá dò xét một hồi, đứng trên ngọn núi có thể nhìn biển cách đó rất xa, tiếng sóng lúc gần lúc xa như phẳng phất bên tai.

Hắn nhất định phải leo lên.

Bước chân Thừa Uyên hơi lảo đảo, sử dụng khinh công, chắc tư thế lúc xoay chuyển không nổi nào đâu. Nhưng vì phải bảo trì cân bằng, không để cái chân trái vô tri vô giác gây vướng víu, hắn không thể không dùng tay nắm lấy chân, dùng tư thế cực kì khó nhay lên.

Có lẽ vì trước đó có mưa, bên vách núi trơn nhẵn trắng mịn, đám rêu xanh ngoan cường mọc bám lấy, mấy lần Thừa Uyên suýt nữa té xuống. Hắn đã tốn một cây chủy thủ, khắp người trầy trụa không ít, nhưng đỉnh núi còn xa mới đến nhà.

Vẫn muốn đi lên.

Hồ hấp Thừa Uyên bình phục, tính toán khoảng cách dưới chân, tiếp tục hướng lên trên. Từ một khắc lên đường khi ấy, hắn đã cảm thấy mình không còn đường lui nữa.

Hắn quá lười nhác, cũng quá kiên định, cho nên chưa bao giờ tự chuẩn bị đường lui cho mình.

Đến khi có thể nhìn thấy biển, Thừa Uyên đã sức cùng lực kiệt.

Hắn như con thú bị nhốt nằm ngửa trên tảng đá lớn ở đỉnh núi, nhìn khói xám bốc ra, bầu trời mênh mông vô tận, nước biển màu xanh biếc, bỗng nhiên mỉm cười.

Một đường gian nguy, kỳ thật rất đáng giá. Xúc động phần nộ, vì người nào đó dẫn thân vào con đường gian nguy, kỳ thật đều đáng giá.

Thừa Uyên sờ sờ ngực trái.

Bởi vì vận động quá nhiều, tim đập mạnh vô cùng. Khiến hắn phảng phất nhớ tới cuộc sống tạm bợ trong cung, lúc hắn dựa vào ***g ngực tiểu hoàng đế, nghe thấy tiếng tim đập.

Trầm ổn lại mạnh mẽ.

Thừa Uyên không hiểu tại sao, vẫn luôn cảm thấy trong đó bao hàm một chút tuyệt vọng.

Tiểu hoàng đế rất thích biển, nhưng y không thể xuất cung ngắm biển. Thừa Uyên đã từng thấy một bức họa của tiểu hoàng đế, chính là họa bãi biển bát ngát này.

Tiểu hoàng đế chỉ có một vị đề sự, chỉ dạy thuật đế vương, không có dạy kỹ năng họa. Trình độ tiểu hoàng đế còn vụng về, họa trông rất buồn cười, màu chàm và màu hồng pha tạp vào nhau, vụng thành một đoàn, may mắn không hiện chút mỹ cảnh của biển. Tiểu hoàng đế thấy hắn cười thì để tâm, nói phải xé bức họa ra, khiến hắn phải bỏ nhiều khí lực mới hống người ta hết giận, còn bức họa, đương nhiên tự mình thu rồi.

Mà bức họa kia, tuy vụng về nhưng lại vững vàng khắc sâu vào trong trí nhớ của hắn.

Có lẽ lần đến ngắm biển này bất chợt này, cũng vì bức họa đó của tiểu hoàng đế.

Mặt trời mọc.

Thừa Uyên viễn vọng quá khứ, tâm sinh ra một tia hoảng sợ, như kéo dài đến tận bầu trời bên ngoài vùng biển kia, từ trong suốt đột ngột trở thành một luồng ánh sáng vạn trượng tiên sơn, cứ như sẽ có tiên nhân sẽ cười hạc bay ra, thu hồi cực cảnh nhân gian quá mức tráng lệ.

Đương nhiên là không có gì phát sinh.

Chân trời, những đám mây đầy màu sắc tím đỏ, ánh nắng rơi xuống bao trùm quang cảnh, không chỉ chiếu cố riêng cho bãi biển đằng xa, mà còn cả ngọn núi và tên người phàm nhỏ bé.

Thừa Uyên xếp bằng ngồi trên tảng đá, nhìn ra xa.

Một khắc kia, hắn bỗng nhiên muốn trở về cung, lén đem tiểu hoàng đế ra, cho y ngắm nhìn cảnh sắc khiến người si mê này.

14. Chương 14

Thừa Uyên ở lại phủ Tế Nam.

Cứ mỗi tháng, Cận thúc phải di chuyển qua lại giữa Tế Nam và kinh thành, thay Thừa Uyên mang mấy vật về cho chủ nhân ở kinh thành, rồi lại trở về Tế Nam kể mấy bí ẩn hoàng thất không biết chủ nhân dò được ở nào cho Thừa Uyên nghe.

Có lần nói về chuyện thái hậu xuất gia tích đức, Thừa Uyên nghe xong thì ngẩn ra, còn muốn hỏi thêm, nhưng Cận thúc lại không có tin gì khác.

Mặt trời bình bình đậm đậm quá.

Phủ Tế Nam bắt đồng với kinh thành, nhưng được cái có bán đậu phụ A Thuyền, đậu phụ này so với đậu phụ khác ngon hơn. Vì ở đây không quá phồn hoa nên đồ cổ ở mấy cửa hàng không nhiều, cũng may Cận Thúc đi kinh thành tiện thể đem mấy vật nhỏ theo, nên Thừa Uyên mới không bị hoang phế tay nghề.

Về phần chính, vì Thừa Uyên có liên quan với vụ việc nên phải chạy xa một tí, tránh đường cái đi vòng sang Lạc Dương và vân vân là chuyện thường xảy ra. Có lần Cận thúc không tìm thấy hấn, đợi tới nửa đêm rồi mới thấy người trở về, nói là tới Nam Kinh điều tra địa hình một phen. Đáp lại vài câu, Thừa Uyên chỉ cười không nói nữa.

Thần châu bị mất một chân, cũng là phé bỏ chân thần châu, không chỉ đơn giản là bị què.

Vào tháng chạp, Thừa Uyên mở lò sưởi bằng đồng đỏ ăn trộm ở nhà Tri, lơ đãng liếc nhìn tuyết lớn ngoài cửa sổ, chợt nhớ ra, hấn đã ở phủ Tế Nam gần một năm.

Một năm.

Thừa Uyên kinh ngạc nhìn trời đất và phong cảnh bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên luống cuống tay chân thu thập đồ vật rồi xuống giường, cà nhắc đi tới đầu bên kia, gõ gõ cửa phòng Cận thúc.

Một lát sau Cận thúc mở cửa, Thừa Uyên gọn gàng dứt khoát nói: “Cận thúc sắp trở về kinh thành đúng không? Mang ta theo với.”

Vì một năm nay Thừa Uyên chưa từng nhắc tới chuyện trở về, Cận thúc chợt không kịp hiểu, một hồi sau mới phản ứng lại. Ông nhăn lông mày, do dự nói: “Ý chủ nhân là—”

“Nhị sư huynh muốn ta ở đây ba năm mới trở về, ta biết.”

Thừa Uyên xoa mũi, có chút chột dạ, mà ngữ khí vẫn thoải mái nói: “Nhưng ta không ở lại được nữa.”

Hấn liếc mắt nhìn mây và núi ở hướng Bắc, cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Ta muốn trở về sớm, ta rất nhớ kinh thành.”

Cận thúc không tình nguyện mang Thừa Uyên xuất môn vào mùa đông. Thương thế ở chân hấn không chịu nổi hàn khí, thứ khác không nói, mỗi lần bước đi thôi cũng rất đau. Nhưng ông không cản được Thừa Uyên — Thừa Uyên đã hứng thú, thì ngay chính chủ nhân cũng không cản được mà, ông mới không thêm tự nhúng mình vô nước đục đâu.

Thừa Uyên đỡ khóc đỡ cười ngồi trên xe ngựa. Hai lớp màn che dày cộm trước mặt hấn đã được chặn thật kĩ, ở chân và ***g ngực cũng được nhét đồ sưởi ấm.

Loại đãi ngộ này thật quen thuộc... Thừa Uyên nghĩ thế, nhưng không vì hồi ức mà thấy chua xót trong lòng, ngược lại khó hiểu nhảy nhót.

Hấn thật sự nhớ kinh thành.

Sắp gần hết năm, khắp kinh thành treo đèn kết hoa, không khí vui sướng.

Thừa Uyên được Nhị sư huynh mời ở nhà chơi mấy ngày, thấy cảnh tượng phồn hoa xung quanh, lòng sinh ra nhiều hoài niệm và cảm khái. Nhị sư huynh chấm chấm khoe mắt khoe khoang tám chín phần mười là nhờ công lao của thương nhân là hấn, một hai phần còn lại mới là công của tiểu hoàng đế. Thừa Uyên không thèm tranh với hấn, tiện tay mua mút đường ngọt nhét vào miệng hấn, rốt cuộc được yên tĩnh.

Sư phụ và tiểu sư đệ đang ở Tô Hàng cũng chạy về ăn Tết. Tiểu sư đệ vốn định ỷ vào thân thể bất tiện của Thừa Uyên, hảo hảo trút giận, ngược lại bị Thừa Uyên đùa giỡn, cuối cùng bị sư phụ ghét bỏ: Thêm một phần bài tập.

Đêm giao thừa, bốn người sư môn ăn xong bữa cơm đoàn viên, Thừa Uyên xin phép sư phụ, một mình ra ngoài.

Đêm đó không cảm đi lại ban đêm, nhưng người đi đường không nhiều, phần lớn chắc là về đoàn viên. Thừa Uyên cũng không vội vàng, thưởng thức cảnh tuyết đêm khuya, thẳng đến khi tới Hoàng Thành.

Con đường bên trong Hoàng Thành, Thừa Uyên đã sớm thuộc lòng, tới lui rất tự nhiên. Ngược lại thời gian thay ca trực bị sửa đổi, khiến hần suýt nữa bị tóm. May là chủ lực đi tuần đều đang ở yến tiệc bảo vệ hoàng đế quân thần, Thừa Uyên hữu kinh vô hiểm tiến vào.

Vòng qua Ngự Hoa Viên, Thừa Uyên nhớ tới khi mình phải dưỡng thương trong cung thì tiểu hoàng đế chuyển tới Thừa Càn Cung. Điều khiến hần bất ngờ là, tẩm cung của các đời hoàng đế cư nhiên vắng ngắt, không một bóng người.

... Lê nào tiểu hoàng đế vẫn luôn ngủ lại trong tẩm điện phi tử?

Đại hôn hoàng đế thì phải chiêu cáo thiên hạ, nạp phi thì không cần. Thừa Uyên liếc nhìn sáu cung xung quanh, có chút do dự, trong lòng không tình nguyện cho lắm, nhưng cũng dừng bước, xoay người đi Thừa Càn Cung.

Thừa Uyên biết cái suy nghĩ tiểu hoàng đế đang ở Thừa Càn Cung là chuyện không thể nào— dù sao Nhiếp Chính Vương vẫn còn tồn bóng ma. Nhưng hần vẫn muốn đi thử một lần.

Coi như trở về chốn cũ thăm. Không có người, lại tới Tây Cung tìm.

Thừa Uyên tự giận mình nghĩ.

Chân hần có hơi đau, cũng có chút mỏi.

Thừa Uyên vươn mình tiến vào chính điện Thừa Càn Cung âm u chỉ có mỗi chiếc đèn ***g, ngay lúc nổi lòng cũ đang tung bay, không ngờ khi nhìn lên, lại thấy bóng dáng quen thuộc trong bóng đêm.

... Là tiểu hoàng đế.

Thừa Uyên bị dọa sững sờ, cả người đông cứng, mắt thấy tiểu hoàng đế chậm rãi đi tới, tâm không hiểu vì sao lại nổi trống, đành phải giả vờ trấn định nói: “Híc, cái kia, không phải người đang dự yến tiệc với quần thần hay sao, thế thì...?”

Hần còn chưa nói dứt lời.

Tiểu hoàng đế siết chặt eo hần, ôm hần thật chặt, lực đạo ghì chặt đến mức khiến khung xương hần đau đớn.

Thừa Uyên ngửi thấy mùi rượu trên người y.

Trên vai dần ướt.

Có lẽ do tuyết rơi trên vai, tan đi.

15. Chương 15

Phù Hứa nói: “Người hãy nhìn con chim trong ***g kia, chủ nhân rất thích nó, rất ít khi thả ra, chỉ hạn chế ở trong ***g. Bởi vì đã mất đi một lần, khi tìm lại được, sẽ trông coi kỹ càng hơn, nhìn chăm chăm mọi cử động của nó, một chút cũng không dời. Nếu như thế, con chim kia sẽ không bao giờ bay nữa, chủ nhân cũng sẽ an tâm.”

Lúc nói những lời này, Phù Hứa đang ngồi trên băng đá giữa hồ, tư thái bình tĩnh thản trọng, quả thực là hình tượng của Hải Thụy*, một điểm cũng không nhận ra là người của vị Nhị sư huynh bại hoại kia.

(*) Là một vị quan nổi tiếng Trung Quốc trong thời nhà Minh. Tên ông đã đi vào lịch sử như là một mẫu người trung thực và liêm chính và hình ảnh của ông đã nổi lên như là một nhân vật lịch sử quan trọng trong thời kỳ Cách mạng văn hóa.

Thừa Uyên chỉnh đầu gối ngồi xếp bằng trên gối, một bên lắng nghe, một bên không yên lòng lắc lắc tay trái đang cầm ***g chim. Trong đó có con chim hoàng yến mà Phù Hứa nhọc tâm mang tặng.

Chỉ nghe chim kêu một tiếng “Chi”, sau đó hoảng loạn bay tới bay lui, đập đầu vô ***g, choáng váng chóng mặt ngã xuống.

“...Ta nào có ngốc như vậy.”

Phù Hứa lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không phải đang so sánh người với con chim, mà là so sánh vị kia với chủ nhân. Cứ nghĩ thử xem, so với ***g chim tước, hay lắm cũng là ***g chim ưng, chỉ khác là to hơn chút mà thôi. Thừa Càn Cung cũng thế, toàn bộ hoàng cung cũng thế, đều là ***g.”

Thừa Uyên suy nghĩ một hồi, cảm thấy Phù Hứa nói đúng.

Vì vậy Phù Hứa không nói nữa.

Hắn ung dung đứng lên, phủi góc áo, tổng kết một câu: “Ta vốn không thể nào ép buộc người, chỉ mong người tự lo lấy. Còn nữa, bớt làm phiền Nhị sư huynh người.”

Thừa Uyên nghe xong câu cuối cùng, khước miệng giật giật một cái, nhất thời hiểu được vì sao vị Hồng Lư Tự Khanh này vượt trắc trở tới tìm hắn. Hắn cúi người xuống mái hiên, đang định tìm Phù Hứa, nhìn trái nhìn phải, dĩ nhiên không thấy bóng dáng Phù Hứa đâu, chỉ thấy một vệt minh hoàng bay về phía Ngự Hoa Viên.

Như một mũi tên.

... Thừa Uyên phục rồi.

Không hổ là người Nhị sư huynh mang ra ngoài, phong cách nói chuyện và làm việc, quả thật rất giống nhau.

Hắn đứng giữa hồ, không lâu sau đó, quả nhiên nhìn thấy tiểu hoàng đế.

Bộ dáng tiểu hoàng đế trông như vừa mới hạ triều, bên cạnh không có thái giám, chỉ một thân một mình vội vã chạy về phía này, trên vạt áo thậm chí còn vương chút bùn đất, hiển nhiên là rất vội vàng nóng ruột. Mãi đến khi nhìn thấy Thừa Uyên, mới thở phào nhẹ nhõm, giả vờ trấn định chỉnh chu thần sắc, hỏi: “Hồng Lư Tự Khanh đâu?”

Thừa Uyên buồn cười.

Hắn giơ tay xoa mặt tiểu hoàng đế, thuận miệng đáp: “Hắn ta đi rồi.”

Tiểu hoàng đế thấy tay hắn liền cứng ngắc, trong mắt lóe ra một tia giẫy dụa, cuối cùng không né tránh, tùy ý để Thừa Uyên chà đạp mặt của mình, không thèm để ý tới uy nghi đế vương. Thừa Uyên nhìn thấy thần sắc y, lại coi như không biết, cứ bóp bóp mặt mãi đến khi vành tai tiểu hoàng đế đỏ ửng mới thôi.

Dù không có thịt như trước đây, nhưng cũng rất đáng yêu mà.

Nói không chừng con chim hoàng yến kia, trông chủ nhân rất đẹp mắt, cho nên mới không nở đi.

Thừa Uyên âm thầm bình phẩm, nhưng rất sáng suốt không nói ra, suy nghĩ một lát, tùy tiện thay đổi đề tài: “Hình như không thấy Thái phó thì phải?”

Động tác tiểu hoàng đế cứng đờ, nhất thời bầu không khí xung quanh có chút vắng lặng sâu thẳm. Thừa Uyên thì nghĩ chẳng lẽ mình vô tình đụng phải bí ẩn triều đình gì đó hay sao, vừa định hi ha vài tiếng cho qua, liền nghe tiểu hoàng đế bất đắc dĩ nói: “Thái phó hồi hương thăm viếng.”

“Hồi hương?” Thừa Uyên cảm thấy khó tin, hỏi: “Không phải năm ngoái ông ta mới nghỉ ngơi, thăm viếng rồi sao?”

Khước miệng tiểu hoàng đế rũ xuống, cứng rắn nói: “Ta phê đó.”

Thừa Uyên nghĩ một chút, bèn không hỏi nữa.

Kỳ thực hắn đoán ra.

Tiểu hoàng đế sợ hắn bị thái phó khuyên đi. Nói không chừng nếu tiếp tục như vậy, vị Hồng Lư Tự Khanh mới đi không lâu, cũng sẽ bị tiểu hoàng đế đuổi về nghỉ ngơi.

Có lẽ tiểu hoàng đế thật sự không muốn hấn rời đi.

Thừa Uyên bỗng nhiên hồi hận. Lần giả chết kia, tiểu hoàng đế so với dự đoán của mình càng đau lòng hơn. Thật gay go nha.

Thừa Uyên sờ sờ ngực trái. Hình như mình cũng bắt đầu đau lòng rồi.

Bữa tối hôm đó ở Thừa Càn Cung. Tiểu hoàng đế cho là Thừa Uyên nghĩ mình ở Càn Thanh Cung, sau khi ăn tối xong liền rời đi, khiến Thừa Uyên ngủ ở Thừa Càn Cung một mình. Thừa Uyên thấy, bình thường không đi vạch trần y. Song ngày hôm nay, lúc tiểu hoàng đế muốn đứng dậy rời đi, lại bị Thừa Uyên kéo ống tay áo.

“Đến tâm sự nào ~”

Thừa Uyên không chút hình tượng vui mình trong ghế dựa, cười đến đơn thuần vô hại.

Hoàn chương mười lăm.

16. Chương 16

Tuyệt tụ lại hành lang và trên đèn ***g, bị gió muộn thổi bay, âm thầm chiếu sáng một vùng tối.

Trong điện không có nhiều đèn, ầm ầm có vài tiếng thì thầm, những tiếng nói to nhỏ đều hóa vào trong tuyết, bay mất.

Chỉ có bọn họ nghe thấy.

Thừa Uyên nói: “Phù Hứa cảm thấy người đang giam cầm ta.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Thừa Uyên liền cảm thấy tiểu hoàng đế nguyên bản còn câu nệ đột nhiên ép sát người tới, dừng ngay tại một khoảng vi diệu, vừa vặn không đụng trúng hấn.

Tiểu hoàng đế không mở miệng phủ nhận.

Thừa Uyên yên lặng thở dài: “Phù Hứa nghĩ như vậy, lão thái phó nghĩ như vậy, bây giờ, ngay cả người cũng nghĩ như vậy.”

Hấn chủ động tới gần, nắm lấy tay tiểu hoàng đế. Đầu ngón tay lạnh lẽo, lòng bàn tay lại đầy mồ hôi, chứng tỏ chủ nhân đang rất khẩn trương. Trên cổ tay tiểu hoàng đế đeo một chiếc vòng ngọc, sờ hình dạng và cấu tạo quen thuộc của nó, càng khiến Thừa Uyên thêm đau lòng.

Thừa Uyên cầm chặt tay tiểu hoàng đế chút nữa: “Đâu phải, người có giam cầm ta bao giờ. Người không dùng dây trói buộc ta lại, ta muốn bay sao thì bay, què rồi vẫn có thể trốn khỏi cung mà.”

Nói tới đây, hấn đắc ý nhướn mày lên: “Đám thị vệ trong cung sao mà ngăn được ta. Ta đây tự do nhất. Thế nào, chẳng lẽ người cho rằng ta ở chỗ này bởi vì người không chịu thả ta sao?”

Thừa Uyên ngưng thần nhìn chăm chú vào đôi mắt tiểu hoàng đế. Trong bóng đêm, hấn không thể nhìn ra biểu tình y, nhưng vẫn cảm nhận được hô hấp tiểu hoàng đế gia tăng.

“Ta không phải.” Thừa Uyên nặn nặn tay tiểu hoàng đế, ôn giọng nói: “Ta lưu lại, bởi vì ta thích người, không muốn tách khỏi người.”

Đã đem tất cả nói rõ ràng như thế, Thừa Uyên cảm thấy mặt mình thực nóng. May là cảnh vật chung quanh tối mờ, tiểu hoàng đế không thấy rõ.

—Kỳ thực, hấn cũng muốn nhìn biểu tình của tiểu hoàng đế lắm.

“Ta là tự do nhất. Ta biết ta đang làm gì, đây là chuyện ta muốn làm — ta muốn bồi người, ở lại bên cạnh người, chỉ cần người cũng muốn vậy.”

“E là sau này sẽ có ngày ta hứng lên đi làm mấy chuyện, ách, người hiểu mà, nhưng ta càng muốn ở cạnh người nhiều hơn. Khoảng thời gian trước đây, lâu lâu mới tới thăm người được, kỳ thật ta cũng rất nhớ người.”

“Vốn là chỉ muốn giúp người, lại không cẩn thận mang mình hãm vào — nếu như người không nguyện ý, cũng có thể trở lại như trước đây. Chuyện năm ngoái là tại ta không đúng, không nên dọa người. Sau này sẽ không, người cứ yên tâm. Ta... cũng không ý kiến gì đâu. Chỉ cảm thấy tiếc nuối thôi.”

“Phù Hứa quả thật nói không sai, hoàng cung là một cái ***g lớn, nhưng người bị giam giữ không phải ta, mà là người. Ta hiểu điều này rất khó khăn với người, cho nên ta mới đem những chuyện bản thân đã suy nghĩ rõ rồi nói cho người nghe, người cũng phải nghĩ kỹ mới được.”

Sau khi Thừa Uyên vững vàng nói xong những lời này, cảm thấy như mình đã dùng hết dũng khí cả đời này cho hôm nay.

Hắn là người chậm chạp, quen biết đã lâu, đến khi rời đi mới nhận ra mình thích tiểu hoàng đế. Hắn muốn dẫn tiểu hoàng đế đi nhìn biển, đến Lạc Dương thưởng hoa mẫu đơn, đến Nam Kinh ngắm hoa đăng, đi Tây Bắc tìm tòa thành vô danh trên Thạch Đầu Sơn... Hắn mong muốn tương lai sau này, mỗi một khắc đều có tiểu hoàng đế xuất hiện.

Cảm giác như nếu người này không đáp ứng hắn, thì tương lai tốt đẹp sau này, sẽ phai màu đi mất.

Tiểu hoàng đế trước sau không nói một lời, nhưng lại không rút bàn tay mà Thừa Uyên đang nắm thật chặt về. Điều này khiến Thừa Uyên có thêm mong đợi.

“Ta vẫn luôn biết.”

Cuối cùng tiểu hoàng đế nói như thế. Giọng nói y run run, khiến kẻ khác hoài nghi cái người trầm mặc này có phải đang lết lút nghẹn ngào không. Tiểu hoàng đế trở tay kéo Thừa Uyên, lôi cả người hắn vào lòng mình.

Ôm nhau một hồi, môi tiểu hoàng đế như có như không lau chùi hai má Thừa Uyên.

Lúc ở phủ Tế Nam hắn đã nghiêm túc nghỉ ngơi và tập luyện đúng giờ, khi Thừa Uyên tỉnh lại đã là rạng sáng. Bởi vì đã nói hết mọi chuyện trong lòng ra, cho nên hắn có một giấc ngủ thật ngon.

Hít sâu một hơi, Thừa Uyên cẩn thận từng li từng tí dời tay tiểu hoàng đế hay có thói quen ôm eo mình lúc ngủ, vừa quay đầu lại, đã bị dọa hết hồn.

Tiểu hoàng đế sớm tỉnh, đang yên lặng nhìn hắn.

Ánh mắt tiểu hoàng đế âm u, trông như bộ dáng một đêm không ngủ, chọc Thừa Uyên đau lòng. Hắn hôn lên môi hoàng đế, thấy y tỏ vẻ khiếp sợ, nhất thời không biết làm sao, hoài nghi hỏi: “...Người không thích hả?”

Tiểu hoàng đế không nói lời nào, quàng tay qua cổ Thừa Uyên, cúi đầu, học hắn hôn môi, động tác trực trắc mà ôn nhu.

—Hại Thừa Uyên không muốn nói y nghe mình phải rời khỏi mấy ngày.

“...Cho nên ta chỉ trở lại bàn giao với sư phụ một tiếng, sẽ không quá lâu, đi nhanh về nhanh.” Thừa Uyên nói nói, bản thân cũng cảm thấy chột dạ. Mới vừa tỉnh nồng mật ý, giờ chảy nước mắt tổng biệt nhau và vân vân, quả thật không phải dấu hiệu tốt lành gì. Mà ít ngày nữa sư phụ và tiểu sư đệ muốn đi Tây Vực, nói là đi hội hợp gì đó, lỡ như xảy ra biến cố gì sao, Thừa Uyên chỉ có thể chớp thời cơ này đi tìm họ.

Ngược lại tiểu hoàng đế dễ nói chuyện đến bất ngờ: “Người đi đi.”

Thừa Uyên buồn bực, nhìn kỹ, thấy tiểu hoàng đế mím môi thật chặt, đường nét chiếc cằm cương nghị, đã không còn là gương mặt thiếu niên nữa.

Dù không tình nguyện, vẫn tiếp thu như cũ, đây chính là sự tôn trọng và tín nhiệm — mà tiểu hoàng đế chính là người không cần hiểu hai từ này nhất.

Trong lòng Thừa Uyên nóng lên, liền niệm mấy lần câu ông cha dạy “Phải noi gương Lương Thượng, là một người quân tử” mới miễn cưỡng áp chế ý nghĩ ban ngày tuyên ***.

E rằng hần cũng phải chăm chỉ học tập một chút, tỹ như mấy thứ Đông Cung Đồ gì đó của hoàng đế.

17. Chương 17

Bảy ngày sau, Thừa Uyên đứng hẹn trở về.

Hần ngồi xồm trên nóc đại điện, nhìn tiểu hoàng đế một mình ngồi trên bậc thang không biết đang tìm cái gì, vui sướng trong ngực như tràn lan.

Bảy ngày thôi mà, lại tương tự đến thế.

Cả người hần bay xuống.

Què một chân rồi, thân pháp đương nhiên không đẹp dẽ như trước. Mà chuyện này cũng đâu có quan trọng gì, miễn có người yêu thích là được rồi.

Thừa Uyên nhìn khuôn mặt tiểu hoàng đế rõ ràng đang trừng trừng hần nhưng lại bày ra vẻ nghiêm túc, bật cười, ôm ngang y lên, vừa tung người một cái lại trở về nóc điện.

“Người về hoàng cung làm chi?”

Tiểu hoàng đế hỏi thế. Đáy mắt hần có một vết đen, rõ ràng thường hay thức khuya. Thừa Uyên sờ sờ nơi đó, nhìn lông mi tiểu hoàng đế khẽ rung lên, tâm đột nhiên nhũn cả ra.

Thừa Uyên ôm vai y ngồi trên nóc: “Loạn thần tặc tử đây đương nhiên chạy đến hoàng cung để cướp đi vị hoàng đế quý giá nhất a.”

Tiểu hoàng đế trợn tròn cặp mắt nhìn hần. Rõ ràng đã phát triển thành thiếu niên, nhưng khi đôi tròng mắt kia nhìn Thừa Uyên, vẫn như một đứa trẻ, sạch sẽ, đơn thuần, không chút phòng bị.

Thừa Uyên nắm tay y, cởi vòng ngọc trên tay y ra, tỉ mỉ đeo lên tay mình, sau đó ôm lấy bờ vai cao gầy bằng hần, mỉm cười nhìn thẳng y. Tiểu hoàng đế không được tự nhiên xoay đầu chỗ khác, lại bị Thừa Uyên cương quyết xoay trở về: “Chớ né, thứ tốt trên tay nào có đạo lý phải trả về.”

Đương nhiên cả đời đều thuộc về ta.

Hoàn chính văn.

[Phiên ngoại 1 – Long Cức Tử]

Cuối cùng Thừa Uyên cũng tìm được mấy viên Long Cức Tử còn sót lại trong túi thơm của tiểu hoàng đế, bởi vì eo hần bị món đồ này đụng trúng.

[Phiên ngoại 2 – Giả chết]

Có một ngày tiểu hoàng đế dẫn một người nước ngoài tóc vàng đến trước mặt Thừa Uyên, bảo Thừa Uyên đưa một ống máu cho ông ta. Thừa Uyên không rõ vì sao. Tiểu hoàng đế nói, người nước ngoài khẳng định, chỉ cần một ống máu này, ông ta có thể phân biệt được máu trên mấy đồ vật có phải của Thừa Uyên không.

Lúc nói chuyện, tiểu hoàng đế trừng hần một cái, Thừa Uyên sờ mũi, lầu bầu nói: “Cũng có thể ta tự quệt máu lên đó mà...”

“Người có thể làm gì?” Tiểu hoàng đế nguy hiểm nheo mắt.

Thừa Uyên im luôn.

[Phiên ngoại 3 – Sinh Nhật]

“Năm trước tặng mạng, năm ngoái tặng tâm, năm nay hết rồi, không còn gì để tặng nữa.”

[Phiên ngoại 4 – Hậu Phi]

“Hậu cung không thể thảo luận chính sự, tiền triều sao có thể can thiệp việc nhà của trẫm? Hôm nay phá lệ, về sau không được nhắc chuyện này trước mặt trẫm nữa.”

[Phiên ngoại 5 – Đậu phụ]

Khi Thừa Uyên có thể lôi tiểu hoàng đế xuất cung thì đã là hai năm sau, bọn họ đi không kế hoạch, Lạc Dương và Nam Kinh, đương nhiên cũng tới phủ Tế Nam. A Thuyền bán đậu phụ năm nay mười sáu, là tuổi của hoa, nhìn thấy Thừa Uyên, đầu tiên sưng sờ, vành mắt đỏ lên, che hai má cũng không hẳn là đỏ, dịu dàng cúi thấp đầu, không nói gì, yên lặng múc hai bát đậu phụ.

Cho nên cả ngày hôm sau tâm tình tiểu hoàng đế rất không tốt.

Cho nên ở Tế Nam, từ tri phủ tới nha dịch, tâm tình mọi người đều không tốt.

Tâm tình cả người của phủ Tế Nam cũng không tốt.

Thừa Uyên trì hoãn ý thức được vấn đề nghiêm trọng, vội đi dỗ tiểu hoàng đế.

Hắn là người duy nhất có tâm tình tốt.

[Phiên ngoại 6 – Thạch Đầu Sơn]

“A, nguyên lai ta sinh ra từ trong tảng đá này.”

“...Người tưởng mình là Tôn Ngộ Không sao?”

“Ta muốn trộm nó trở về!”

“...”

Cuối cùng đoàn xe của tiểu hoàng đế không thềm chở cống phẩm phủ Tây An, ngược lại đi chở ba tảng đá lớn.

Dân chúng phủ Tây An đều khen hoàng đế liêm khiết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-nien-hoa>